

P3 ESSENSEN forsøger
at fange de unge
TEMA // 24-25

Krig stopper ikke Tantholdt
UDE // 10-11

Fotojournalisternes opråb
TEMA // 23

Der’ brev fra Grønland
OPINION // 29

Thomas Pallesen brugte AI til at rette opgaver

Et hold journaliststuderende fik deres opgaver kommenteret af kunstig intelligens i faget Medieret og presseetik. Fagets underviser, Thomas Pallesen, ville give dem mere feedback, end han selv havde tid til. Men forsøget udløste et spørgsmål, der fik ham til at genoverveje sin egen reaktion på de studerendes kritik.

TEKST: AMANDA LUND MADSEN

Thomas Pallesen er vant til at få spørgsmål om medieret og presseetik. Men i foråret 2026 fik han et spørgsmål fra sine egne studerende, som han havde sværere ved at forstå.

“Hvis man har et menneske ansat, der er ekspert på det her emne, hvad i alverden skal vi så bruge en AI til at rette for?”

Spørgsmålet stod i evalueringen af faget Medieret og presseetik, efter at Thomas Pallesen havde ladet kunstig intelligens rette og kommentere de studerendes individuelle afleveringer og prøveeksamener.

Illustreret Bunker har set evauleringen.

Kommentarerne i evaluering er anonyme, og det kan derfor ikke identificeres, hvem der har skrevet kommentaren.

Tidligere årgange har ikke fået AI-genereret feedback i faget. For de studerende, der nu går på andet semester, blev undervisningen i foråret et forsøg med, hvor langt teknologien kunne bringes ind i arbejdet med deres besvarelser.

Thomas Pallesen ville give de studerende mere feedback, end han selv havde tid til at skrive. Men evalueringen viste, at flere studerende havde svært ved at se værdien af den ekstra hjælp.

Særligt spørgsmålet om, hvorfor AI skulle kommentere deres opgaver, når de havde en

ekspert som underviser, ramte ham.

“Jeg tabte lidt lysten til at lave noget ekstra over for studerende,” fortæller han.

Over 100 studerende, én underviser

“Mange studerende har efterlyst mere feedback, end der på nogen måde vil være muligt for et menneske at give til 100-120 studerende,” siger Thomas Pallesen.

De individuelle øvelsesopgaver skulle forberede de studerende på at arbejde med medieret og presseetik.

Med over 100 studerende på holdet ville det kræve mange timers ekstra rettearbejde at give alle en individuel tilbagemelding, og tidligere årgange har heller ikke fået indivi-

duel feedback. Derfor ville Thomas Pallesen undersøge, om kunstig intelligens alligevel kunne gøre det muligt.

Den 15. april skrev Thomas Pallesen i en mail til holdet, at hans søn havde sat AI til at rette og kommentere afleveringerne fra den første prøveeksamen. Senere blev systemet justeret med en ny prompt, så det kunne give mere detaljeret feedback.

De studerende blev opfordret til at sammenligne tilbagemeldingerne fra de forskellige versioner og vurdere, hvilken der fungerede bedst.

Læs videre på side 8

LEDER

Journalistuddannelsen står samme sted, som da den startede for 80 år siden

LEDER AF: MIKKEL HØBERG &
SOPHUS JORDT PETERSEN

Den 16. september 1946 samledes 27 kursusdeltagere på Aarhus Universitet til det, der senere er blevet kendt som starten på Danmarks første journalistuddannelse. Det første kursus findes beskrevet i en bog af journalist Richard G. Nielsen, der hedder ‘Pionererne fra 1946’. For det at uddanne et helt hold journalister var netop banebrydende.

Det er ikke kun journalistuddannelsen, der fylder 80 år i 2026. Det tilknyttede skoleblad gør også. Den 8. november 1946 blev første udgave af avisen ‘stud.jour. Organ for Journalistkursus ved Aarhus Universitet’ publiceret. Derfor er det kun naturligt, at det tilknyttede organ, der gennem tiden har

været flere forskellige af og i dag hedder Illustreret Bunker, nu gør status.

De største vendepunkter for journalistuddannelsen – fra skrivemaskiner til ChatGPT – er beskrevet i en artikel i sidste udgave af avisen, og nu vil vi tillade os at mene noget om det vendepunkt, journalistuddannelsen står ved i dag.

Der er brug for journalister

“Aldrig har der været kaldt på pressen som nu, da verden står for at skulle reorganisere sig på bar bund,” sagde forfatteren Johannes V. Jensen ved en forelæsning på kurset den 7. oktober 1946, ifølge Richard G. Niensens bog. Samme udsagn kunne man ytre i dag.

Journalistkurset blev født i tiden efter anden verdenskrig og har således fulgt en verdensorden, som flere nu mener efter 80

år er i opløsning. Samtidig er nye teknologier kommet til, der leder opmærksomheden alverdens steder hen og kan skabe syntetisk journalistik. Det må alt andet lige stille nye krav til uddannelsen af journalister.

Det siges, at pennen er mægtigere end sværdet. Men i dag kan pennen skrive selv – og sættes i gang af alle med adgang til en chatbot. Og journalistens hånd kan synes overflødig. Samtidig kan enhver publicere sit eget indhold på internettet. Det har været et kendt problem for journalistikken i flere årtier, at selve journalisten også kan synes ligegyldig. Men journalister er, modsat techvirksomhederne bag de nye teknologier, ordentlige. Journalister er uddannede i etik og ansvarlighed, som det ellers virker som om, ikke er blevet kodet ind i nye teknologier. Derfor er det positivt, når DMJX så

småt begynder at undervise kritisk i et af de største vendepunkter i dag: AI.

Tænk hvis vi på uddannelsen i dag slet ikke underviste i nye teknologier? Det skal gøres ordentligt – uden at stjæle pladsen fra andet indhold på uddannelsen. Dog er det ærgerligt, at de første egentlige AI-kurser fra skolen til studerende først kommer tæt på fire år efter ChatGPT blev allemandseje.

Hvis vi studerende skal blive kompetente i AI, er det essentielt, at underviserne også er det. Hvis journalistuddannelsen i dag stadig vil ses som pionerer, skal den kunne tilbyde undervisning i trit med tempoet på udviklingen af virkeligheden.

For aldrig har der været så meget brug for en veluddannet presse som nu, og den skal være uddannet af både kompetente undervisere og praktiksteder.

INDE dækker det, der rører sig omkring diskokuglen.

UDE stiller skarpt på det, der sker i den store medieverden.

TEMA afdækker i hver avis et nyt emne, der er særligt relevant for de studerende og branchen.

OPINION giver dig mulighed for at sige, hvad du mener.

BAGSIDEN har et glimt i øjet.

På **WWW.ILLBUNKER.DK** finder du avisen og dens artikler online.

SKRIBENTER:

Klara Allsopp, Sebastian Brus Arentoft, Johanne Bo, Sofie Amalie Borreschmidt, Malou Degn Frie, Christine Frost, Marikka Sekjær Grarup, Marcus Bladt Hansen, Mikkel Høberg, Julie Hornstrup, Rigmor Rose Nørgaard Janik, Anna Juul Jørgensen, Lea Kaa Sand Jørgensen, Emma Juhl, Laura Kristensen, Frida Karla F. Langford, Signe Larsen, Sofie Pynt Larsen, Amanda Lund Madsen, Mads Mandau, Alba Sø Olander, Sophus Jordt Petersen, Maria Rytz, Hjalte Smed, Liva Staalhøj, Magnus Sehested Thormann og Sofie Risager Villadsen.

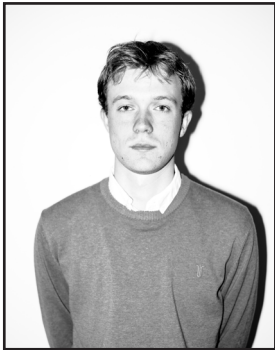
ILLUSTRATORER:

Sara Brendstrup, Anemone Ida Jørgensen, Linnea Kadijevic, Sofie Attrup Madsen, Saba Pedersen og Niels Plenge.

FOTOGRAFER:

Carl Stubbjær Ravnbak, Oscar Stie og Albert Therkelsen.

REDAKTØRHOLDET

Sophus Jordt Petersen
Ansv. chefredaktør / UDE
57922@dmjx.dk

Mikkel Høberg
Chefredaktør / INDE
58521@dmjx.dk

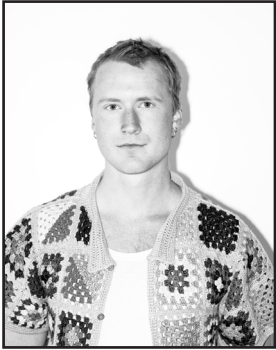
Andreas Frost Jespersen
Redaktør / INDE
58414@dmjx.dk

William Lønstrup
Redaktør / UDE
57924@dmjx.dk

Amanda Fogtdahl
Redaktør / UDE
58417@dmjx.dk

Marcus Bladt Hansen
Redaktør / TEMA
57861@dmjx.dk

Malou Degn Frie
Redaktør / TEMA
58510@dmjx.dk

Johanne Bo
Redaktør / TEMA
58484@dmjx.dk

Laura Kristensen
Redaktør / INDE & OPINION
58429@dmjx.dk

Alba Sø Olander
Redaktør / INDE & OPINION
58413@dmjx.dk

Carl Stubbjær Ravnbak
Fotochef / FOTO
58550@dmjx.dk

Regeringen vil forkorte praktikperioden

Regeringen vil opfylde DMJX-ledelsens ønske og forkorte praktiktiden for journaliststuderende fra 18 til 12 måneder.

TEKST: SOPHUS JORDT PETERSEN & MIKKEL HØBERG

“Det her er virkeligt en god nyhed for DMJX og vores journalistuddannelse.”

Sådan skriver prorektor på DMJX, Jens Grund, i et LinkedIn-opslag lørdag aften og deler nyheden om, at regeringen vil forkorte praktikperioden fra 18 måneder til 12.

Et forslag, som DMJX foreslog Uddannelses- og Forskningsstyrelsen i 2025, men dengang fik afslag på. Nu ser det ud til, at de politiske vinde er ved vende.

I en artikel på information.dk fredag fortæller minister for digitalisering og forskning Christina Egelund (M) og kulturminister Zenia Stampe (RV) om regeringens praktik-planer som et led i generelt at styrke journalistikken.

Ministrene fortæller, at de vil gøre det efter ønske fra “dem, der har ansvaret for at tilrettelægge journalistuddannelsen”.

I en pressemeddelelse lørdag på DMJX’ hjemmeside fortælles det, at hvis ønsket om en kortere praktik “bliver en realitet”, vil det særligt være dybere viden om samfundsforhold, øgede kompetencer i AI og verificering af information samt værktøjer, der gør studerende “stærkere på entreprenørskab og innovation”, som det ekstra halve år på skolebænken skal bruges på.

Medier har før været uenige

Både i Illustreret Bunker og i andre medier har der tidligere været kritik af forslaget.

Et af argumenterne mod forkortelsen har fra både studerende og praktiksteder været, at det er i praktikkens sidste halve år, at man som studerende lærer mest.

“Længere praktik giver mere faglighed, selvsikkerhed og længere tid til at etablere sig,” sagde praktikvejleder på Berlingske, Kalle Kehlet, til Illustreret Bunker sidste år.

Følg med på vores hjemmeside **illbunker.dk** for yderligere opdateringer om sagen.

TUBORG
FONDET

Vi tager ansvar for
indholdet og er tilmeldt
PRESSE
NÆVNET

“Center for AI kan jo ikke udrydde, at der findes AI i branchen,” siger centerleder Peder Hammerskov

Kunstig intelligens har i journalistiske kredse skabt meget frygt for fremtiden. Derfor var det også overraskende for flere, da DMJX sidste år annoncerede deres nye Center for AI. Men måske omfavnelser er vejen frem, hvis faget skal bevare sin relevans?

TEKST: ANNA JUUL JØRGENSEN
FOTO: CARL STUBKJÆR RAVNBAK

I slutningen af 2022 lancerede OpenAI den generative kunstige intelligens ChatGPT. I daglig tale oftest omtalt som “chatten” eller bare “chat.” Kært barn har mange navne.

Med evnen til at generere naturlige og velformulerede svar fik ChatGPT og andre AI-programmer lynhurtigt lirket døren op til mange menneskers hverdag og arbejdspladser.

Ikke mindst hos medierne, hvor AI nu har fået noget at skulle have sagt i den journalistiske proces.

Det gælder også på DMJX, hvor der nu er et Center for AI. Det mødte kritik fra nogle studerende.

Blandt andet i et debatindlæg her i Illustreret Bunker, hvor brugen af AI i undervisningen blev kritiseret. DMJX blev også kritiseret i debatindlægget for at “stille sig på tribunen blandt alle de efterhånden mange jublende AI-fans” med centeret.

Behov for et Center for AI

Ideen til Center for AI udsprang af, at underviserne Peder Hammerskov og kollegaen Andreas Scharnberg siden 2023 havde arbejdet på forsknings- og udviklingsprojekter omhandlende kunstig intelligens.

I arbejdet fokuserede Peder Hammerskov og Andreas Scharnberg blandt andet på, hvad AI bliver brugt til i journalistikken, hvad AI kan bruges til, og ikke mindst hvilke problemer der opstår, når AI anvendes i journalistikken. Ud af dette arbejde, samt de sideløbende projekter på skolens andre uddannelser, kom muligheden for at lave et center for AI på DMJX.

“Faktisk var intention først, at vi ville sikre os, at når vi for eksempel laver udviklingsprojekter og forskning, så vi ved, hvad hinanden laver,” siger Peder Hammerskov, der i dag er leder for Center for AI, om den spæde start hos Center for AI, hvor det var vidensdeling på tværs af skolen var i fokus.

Efterfølgende begyndte centeret at lave vidensdeling til den journalistiske branche omhandlende, hvordan medier kan bruge AI klogt og ansvarligt, men også omkring de problematikker, der er forbundet med AI.

“Vi laver webinarer, hvor vi forsøger at hjælpe branchen med at forstå de vigtigste dagsordener. Vi havde et webinar forleden omkring AI og bæredygtighed,” siger Peder Hammerskov.

Udover at formidle viden om AI til den journalistiske branche, er Center for AI's store fokus også, hvordan viden om AI kan inkorporeres i undervisningen på tværs af Danmarks Medie- og Journalisthøjskoles uddannelser:

“En ting er, at der findes AI ude i brancherne, som vi kan bruge, men hvordan skal vi få det ind i undervisningen på en måde, hvor folk stadig lærer noget, på trods af AI,” spørger Peder Hammerskov.

For ham er det særligt vigtigt, at AI ikke bruges som et middel til at springe over, hvor gærderet er lavest, men som et supplement til den journalistiske arbejdsproces.

“Når man sidder og skal lære at lave journalistik, så har vi brug for den der friktion. Vi har brug for rent faktisk at opholde os i det svære. Det er der, vi lærer noget,” fastslår han.

AI som en del af undervisningen

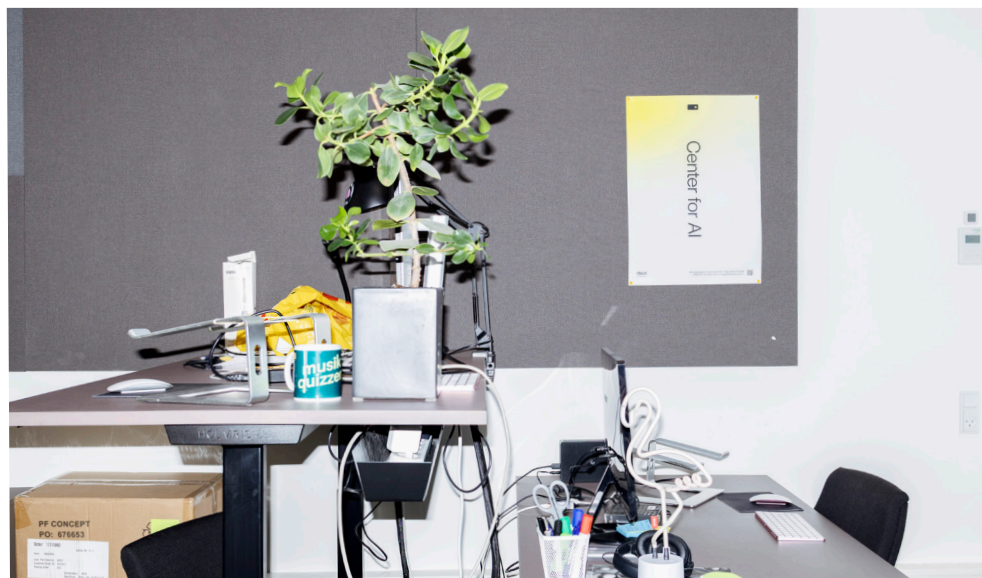
Igennem de seneste år er undervisningen i AI blevet kørt stille ind i den øvrige undervis-

ning. Semester for semester har man kunne fornemme inddragelsen, men særligt på første semester kan man se den tiltagende undervisning i brug af AI.

“Der er lavet AI-moduler som alle på første semester kommer til at prøve kræfter med. Det handler ikke ret meget om, hvilke knapper man skal trykke på, eller hvilke nye programmer der er. Det handler om, hvad vi skal tænke over, når vi bruger AI,” siger Peder Hammerskov og fortæller, at ideen med modulerne er, at de også skal bredes ud til de resterende semestre på skolen.

Tanken er ifølge Peder Hammerskov ikke, at AI skal være et kursus i sig selv. Derimod skal samtaler om AI være noget, der bliver en del af eksisterende kurser på de forskellige semestre. Det er der en vigtig grund til.

“Hvis de studerende skal kunne bruge AI på en måde, hvor det giver mening, så skal de kunne reflektere over deres brug af det. Og hvordan skal de kunne det, hvis ikke vi underviser dem i, hvornår det ikke giver mening at bruge AI i den journalistiske proces” siger Peder Hammerskov.

“Man bliver ikke en god skribent af at lade AI skrive sine tekster,” understreger han.

Arbejdet i at lære at anvende AI på en ordentlig måde, beskriver Henrik Berggren som et fællesprojekt mellem de studerende og underviserne.

Henrik Berggren er ikke bekymret for, om der vil blive ved med at være brug for journalister mange år frem. Men formidlingen sender han en tanke.

“Et af det steder, hvor jeg er lidt bekymret for AI, det er, når vi skal få studerende til at læse komplicerede tekster. Jeg kan også godt være i tvivl om formidlingen kommer til at fylde mindre.”

ÆI over AI

Roger Buch, der er forskningslektor og centerleder hos Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, ser positivt på Center for AI.

“Jeg synes, det er fantastisk godt, at man som skole altid arbejder med nye teknologier og andre ting, der kommer i journalistikken. Men jeg mener, det er særligt vigtigt at være opmærksom på bagsiderne,” siger han.

“Man kan bruge AI til alle dele af den journalistiske proces, det kan man sagtens. Men jeg tror ikke, at det nødvendigvis er en fordel at gøre det. Tværtimod tror jeg på lang sigt, at man får undergravet sin faglighed, hvis man bruger det meget, da de faglige refleksioner i hjernen, overtages af AI-programmernes sorte boks,” siger han.

Roger Buch har aktivt fravalgt brugen af AI. For ham er det væsentligt, at det han pro-

ducerer og publicerer, er skabt af hans “ÆI”, nemlig hans ægte intelligens.

“Processen er i sig selv ekstremt værdifuld. Når man laver sin egen ideudvikling i stedet for at få en ide foræret af AI, så lærer man rigtig meget,” påpeger Roger Buch.

Vil AI skubbe os ud af arbejdsmarkedet?

Som journaliststuderende, der til tider godt kan frygte for fremtiden i en digitaliseret branche, kan et Center for AI lyde som et paradoks.

Skal vi invitere AI ind på en skole, hvis fremtidige jobs risikerer at blive tyvstjålet af den kunstige intelligens?

Peder Hammerskov kan godt forstå, at denne tanke kan opstå hos de studerende, men vil gerne sætte to streger under centerets formål.

“Jeg tror, det er vigtigt at forstå, at Center for AI ikke er til for at få mere AI ind i uddannelsen. Center for AI kan jo ikke udrydde, at AI findes ude i branchen,” siger han.

“Det Center for AI skal kunne, er jo også at tage de vigtige diskussioner omkring, hvordan AI kan være et problem for vores brancher,” uddyber han.

Engang var der ifølge Peder Hammerskov en samtale, der drejede sig om, at AI kunne gøre alting meget hurtigere og derigennem udskifte journalister.

Hele den snak, mener han, har ændret sig. “Det er jo nok ikke det – den store gevinst er jo nok egentlig, at vi kan lave bedre journalistik og måske nå nogle bredere målgrupper med det, vi laver,” siger han.

“Det er absolut ikke, fordi vi tænker, at nu skal vi bare lære medierne at blive supergode til at blive supereffektive, så de ikke behøver at ansætte journalister. Nærmest tværtimod. Det er for at sikre gode diskussioner om, hvordan vi kan introducere AI på en måde, hvor medierne faktisk kan få gavn af det, og hvor journalisterne kan få det som et værdifuldt værktøj,” uddyber han.

Får man det sværere som journalist, hvis man ikke ønsker at bruge AI?

“Jeg tror, at hvis du kommer ud i branchen og siger, du ikke vil bruge AI, så kan det godt ske, at du får det lidt svært. Der er ikke ret mange medier, hvor man ikke bruger det på den ene eller den anden måde,” svarer Peder Hammerskov.

Foto: Sophus Jordt Petersen
“Kunstig intelligens? Nej Tak”-klistermærke fra Cybernauterne fundet på en kontordør ved DMJX i Aarhus.

Pas på den *knaldrøde* ...

En intern undersøgelse på DMJX, foretaget af underviser, Kresten rede studerende på skolen. Ifølge studerende Oskar Vester, kan det

TEKST: SOFIE RISAGER VILLADSEN & SIGNE LARSEN
ILLUSTRATION: NIELS PLENGE

“De røde lejesvende” er et udtryk, der i flere årtier er blevet brugt af især højreorienterede personer til at kritisere mediernes, angiveligt, venstreorienterede journalistik.

Liberal Alliance har for eksempel flere gange været ude med riven over for især DR, blandt andet da det kom frem i 2025, at flere DR-journalister havde skrevet under på en underskriftsindsamling, der mente, at medierne “havde været for langsomme til at kalde krigen i Gaza for et folkemord.”

Sådan stemmer de studerende

Kigger man på DMJX-journaliststuderendes politiske overbevisninger, så er der måske noget om snakken.

For en intern undersøgelse, foretaget af underviser i kvantitativ metode, Kresten Roland Johansen, viser nemlig, at der er en stor overvægt af studerende, som ville stemme på et venstreorienteret parti.

Tallene som han har delt med Illustreret Bunker, dækker kun over journaliststuderende, der har haft Krestens metodeundervisning og har svaret på hans spørgeskema, og er derfor ikke en måling af alle journaliststuderende. Ifølge ham lå svarprocenten på cirka 70.

Tallene i undersøgelsen viser, at hvis de studerende på DMJX selv skulle sammensætte Folketinget, ville Socialistisk Folkeparti blive det største parti med 23,9 procent af stemmerne, efterfulgt af Enhedslisten med 18,9 procent af stemmerne.

Det største borgerlige parti ville være Liberal Alliance, der ville få 7,7 procent af stemmerne, efterfulgt af Det Konservative Folkeparti med 6,9 procent af stemmerne.

Der er altså en markant forskel i antal af stemmer, som henholdsvis højre- og venstrefløjen ville modtage fra de stude-

rende på DMJX.

Hvis man opdeler stemmerne på venstre- og højrefløj, ville venstrefløjen (SF, EL, RV, S, Å, FG) stå til 73,3 procent af stemmerne mens højrefløjen (LA, K, V, DF, DD) ville stå til 20,8 procent af stemmerne.

En problematik på skolen?

Oskar Vester der studerer journalistik på andet semester på DMJX, kan nikke genkendende til oplevelsen af, at hverdagen på skolen er præget af en venstreorienteret stemning.

“De ting, der bliver snakket om ved frokostbordet tenderer ofte til at være noget, der fylder mere for venstreorienterede. Man kan godt mærke, at der er en skævvridning politisk,” mener han.

Ifølge Oskar Vester ligger problemet ikke udelukkende hos de spirende journalister. Han mener, at

DMJX i højere grad appellerer til en venstreorienteret målgruppe.

“Jeg har mærket det, inden jeg kom på skolen, og jeg har i særdeleshed mærket det, mens jeg har gået på skolen. Det bekymrer mig,” siger han.

Han nævner blandt andet optagelsesprøven i 2025. Her skulle bogen ‘Hvordan bekæmper vi hverdagsdiskrimination?’ af Sara Louise Muhr læses inden prøven.

Samtidig peger han også på, at DMJX i 2025 indførte obligatorisk undervisning i klimajournalistik, hvor blandt andet “klimapsykologi” og “klimaopfattelse” er på agendaen. Et fag, som Oskar Vester egentlig ikke mener, fejler noget, men som alligevel kan tyde på en problematik.

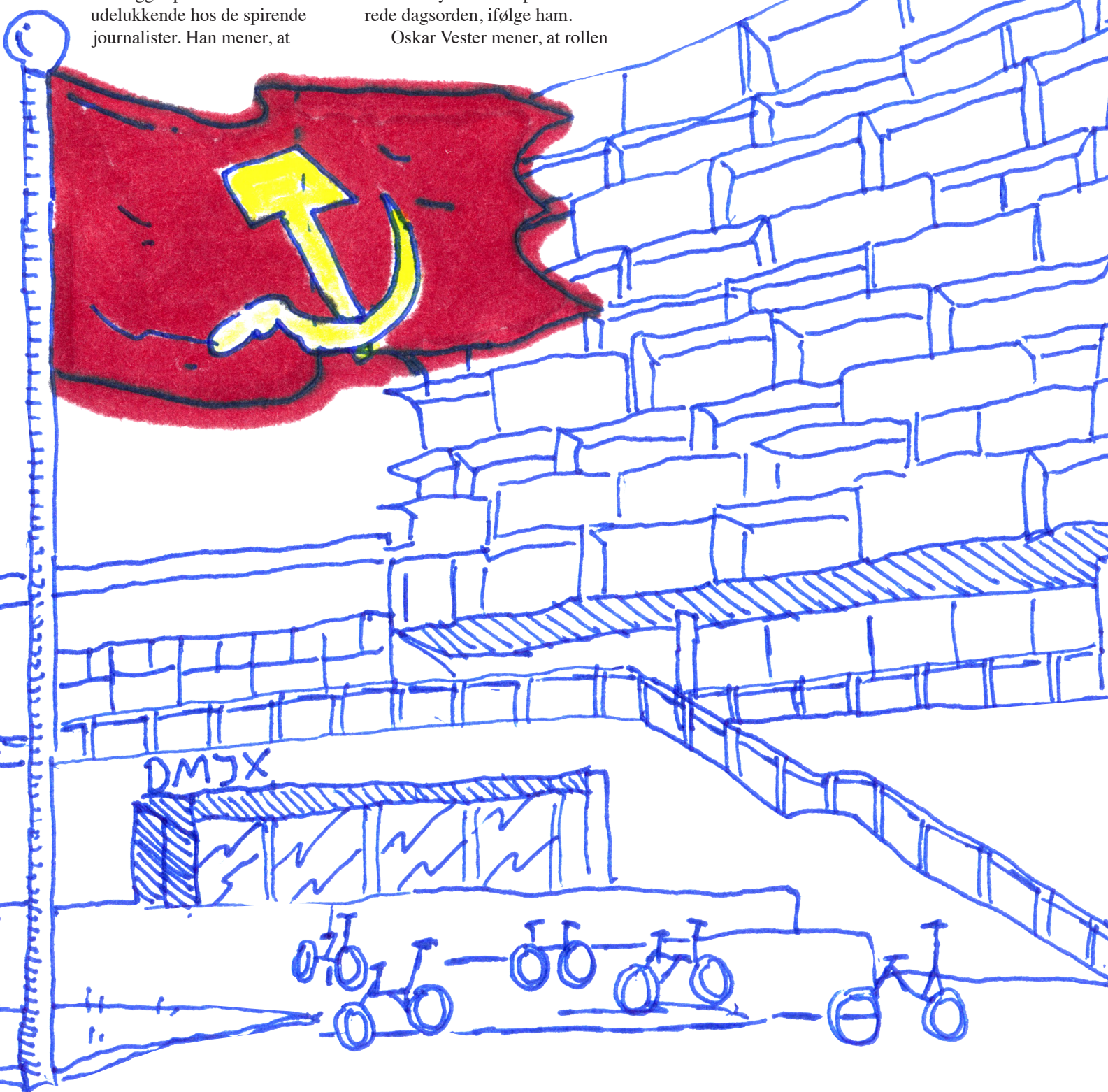
For både bogen fra optagelsesprøven og faget klimajournalistik omhandler emner, der klart fylder mere på den venstreorienterede dagsorden, ifølge ham.

Oskar Vester mener, at rollen

som objektiv journalist er vigtig, og oplever, at de studerende på DMJX påtager sig den rolle som objektiv. Alligevel bekymrer det ham, at der er så stor overvægt af venstreorienterede studerende.

“Hvis vi har en politisk holdning, der er så tydeligt til venstre for midten, så vil vi, inden artiklen overhovedet kommer ud, allerede have til- og fravalgt en masse ubevidst. For eksempel når vi vælger historier, når vi vinkler, og når vi beslutter, hvilke kilder vi vil have med,” siger han.

Oskar Vester peger på en problematik, som i sidste ende kan påvirke den journalistik eleverne på DMJX skal ud og lave – om de vil det eller ej. Det mener han, at sko-

journaliststuderende

Roland Johansen, viser, at der er en stor overvægt af venstreorienterede anledning til bekymring for politisk bias i journalistikken.

len godt kunne blive bedre til at tage hånd om.

“Jeg kunne godt se en verden, hvor DMJX appellerede til en bredere målgruppe så vi fik mere mangfoldighed,” siger Oskar Vester.

Et ønske om diversitet

Henrik Berggren, der er leder af Institut for Journalistik på DMJX, ser dog ikke med stor bekymring på tendensen.

“Det er ikke nyt. Jeg vil gætte på, det er nogenlunde den situation, der har været muligvis altid,” siger han.

Henrik Berggren peger på, at studerende og unge gennemsnitligt er mere venstreorienterede end resten af befolkningen. Han tror heller ikke, at en lignende undersøgelse på et andet uddannelsessted ville se

“

Jeg har svært ved at se, at det skulle have nogen reel betydning i det større billede.

– Henrik Berggren,
Institutleder på DMJX

meget anderledes ud.

Henrik Berggren afviser blankt, at skolen på nogen måde skulle have en indvirkning på, at så mange studerende ville stemme venstreorienteret. Han forklarer, at skolen er meget bevidst om de valg, de træffer, når det gælder det faglige indhold på uddannelsen.

“Det er noget, vi har tænkt over hele tiden. Og jeg mener simpelthen ikke, at man kan påstå, at vores uddannelse har en venstreorienteret drejning,” siger han.

Henrik Berggren anerkender dog betydningen af diversitet på alle parametre.

“Vi vil gerne have politisk diversitet, vi vil gerne have kønsdiversitet, vi vil gerne

have etnisk baggrundsdiversitet, og vi vil også gerne have socialgruppediversitet.

Det vi forsøger at give vores studerende på DMJX er en stærk faglig tilgang til verden. Men diversitet har betydning for, hvordan vi ser verden og hvordan vi går til ting. Så det er ikke ligegyldigt,” siger han.

Hvad skolen konkret gør for at opnå denne politiske diversitet, kan Henrik Berggren ikke pege tydeligt på.

“Det er jo ikke let. Vi kan jo heldigvis ikke lave kvoter og den slags, men jeg synes, vi forsøger os i vores kommunikation. Det er vigtigt, vi signalerer, at vi gerne vil have den her diversitet,” siger Henrik Berggren.

I forhold til det nye fag om klimajournalistik, så kan Henrik Berggren ikke se, at der skulle være tale om et fag med venstreorienteret appel, som har en betydning for de studerendes politiske overbevisninger.

“Det kan godt være, at et fag, der handler om klima, er mere interessant for nogen, der er venstreorienteret. Det har jeg selvfølgelig svært ved at vurdere,” siger han.

“Jeg har svært ved at se, at det skulle have nogen reel betydning i det større billede. Man kan godt diskutere, om man skal have et fag, der hedder klimajournalistik.

Men man kan ikke diskutere det ud fra en politisk vinkel,” siger han.

Behov for bevågenhed

Morten Skovsgaard, der er professor ved Institut for Statskundskab på Syddansk Universitet, understreger vigtigheden af at sikre diversitet blandt journalister.

“Diversitet er altid godt, for det giver jo nogle forskellige perspektiver på verden. Vi har jo tidligere haft den samme debat i forhold til, at der er for få med anden etnisk

baggrund end dansk, eller for få fra en lavere socioøkonomisk baggrund, så tanken er, at det vil give flere perspektiver i det man ser som mulige idéer til dækningen,” siger han.

Politisk bias blandt journaliststuderende er dog ikke en stor bekymring hos Morten Skovsgaard.

“Forskningen har oftest peget på meget begrænsede biases, der kunne spores tilbage til baggrundsfaktorer,” siger han.

Selvom Morten Skovsgaard ikke mener, at politisk bias er journalistikkens største udfordring, nævner han stadig, at det er vigtigt, at der bliver undervist i objektivitet på journalistuddannelsen.

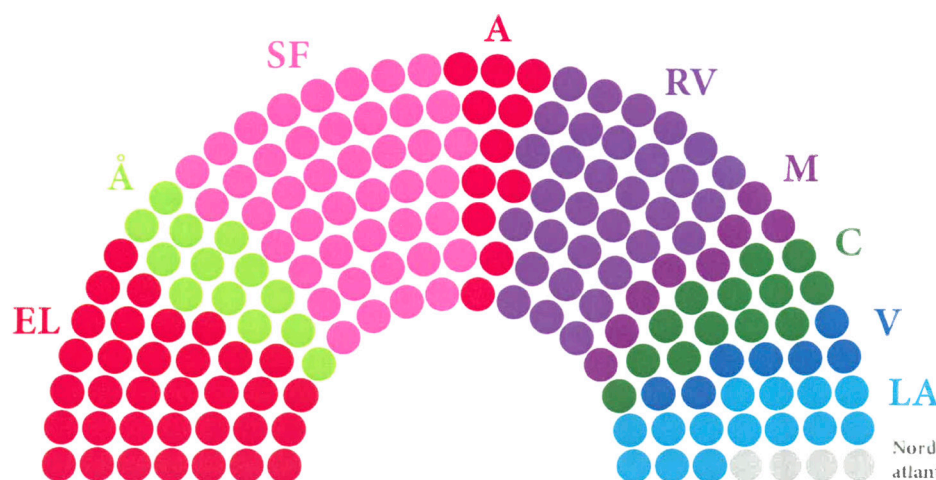
“En stor del af journalistuddannelsen er at blive socialiseret ind i et sæt af professionelle normer, hvor tilstræbt objektivitet traditionelt har været meget stærk, og særligt når det gælder journalistik, der har med meget politiserede emner at gøre,” siger han.

Hvad DMJX reelt skal gøre for at øge den politiske diversitet på skolen, har Morten Skovsgaard svært ved at se, da han ikke mener, det er holdbart at screene for politiske holdninger når der er optagelsesprøve.

Han pointerer, at det er nødvendigt med en “løbende diskussion af betydningen af professionelle normer og deres rolle i den journalistiske praksis”.

Morten Skovsgaard understreger, at det vigtigste er, at man bliver undervist i en reflekteret tilgang til journalistikken og dens rolle i samfundet.

Folketinget ville være rødt, hvis DMJX’ journaliststuderende sammensatte det

Undersøgelsen er lavet af Kresten Roland Johansen, der har undersøgt den politiske bias blandt journaliststuderende på følgende: 2. semester forår 2024, 2. semester efterår 2024, 3. semester efterår 2025 og 3. semester forår 2026. Deltaerne er blevet spurgt: “Hvilket parti ville

du stemme på, hvis der var valg i morgen?”. 274 har besvaret, og den samlede svarprocent er på cirka 70 procent. De adspurgte studerende har alle deltaget i Kresten Roland Johansens metodeundervisning på journalististlinjen i Aarhus. Grafen ovenfor er beregnet ud fra partier

over spærregrænsen. Den er designet ud fra et diagram lavet i Flourish. Det er blot en illustration, eftersom der for eksempel ikke er taget forbehold for kredsmandater mm. Grafen kan derfor ikke bruges til eksakt at sige, hvordan journaliststuderende ville sammensætte Folketinget.

Hvad ville det **koste**, hvis DMJX optog **færre** på journalistuddannelsen? Illustreret Bunker forsøger at finde frem til svaret

SDU har skåret 15 procent af universitetets journalistpladser væk. Fulgte DMJX efter, peger et estimat på 5,4 millioner kroner mindre i årlige tilskud ved fuld indfasning og før besparelser for skolen. Instituttleder Henrik Berggren afviser, at økonomien afgør optaget.

TEKST: HJALTE SMED

ILLUSTRATION: SABA PEDERSEN

I foråret 2026 meddelte SDU, at journalistoptaget fra sommeren skulle ned med 15 procent på deres bacheloruddannelse – fra 100 til 85 optagne.

Det skete som led i en reduktion af optaget på flere af SDU's uddannelser for at styrke uddannelseskvaliteten, oplyser Ralf Andersson, der er konstitueret leder af Center for Journalistik. Færre ansøgere til praktikpladserne er ifølge ham en forventet gevinst ved reduktionen.

Danske Mediestuderende (DMS) har tidligere i både Illustreret Bunker og Fagbladet Journalisten foreslået et lavere optag som sidste udvej på praktikpladsmangel, hvis praktikpladsmanglen ikke kan løses på andre måder.

Samme reduktion på DMJX ville betyde cirka 34 færre optagne om året, fra 224 til 190. Men hvor meget ville et lavere optag egentlig koste skolen økonomisk?

Et foreløbigt estimat

Flere forhold gør det svært at sætte en præcis pris på et lavere optag. DMJX's økonomiafdeling har ikke anslået den samlede økonomiske virkning efter besparelser. Fuld indfasning vil sige når en studerende gennemfører uddannelsen, og når det sker, får skolen et bidrag per elev.

Med 34 færre optagne hvert år peger Illustreret Bunkers estimat på 5,4 millioner kroner mindre i årlige tilskud ved fuld indfasning og før besparelser. Se det foreløbige regnestykke bag tallet i faktaboksen.

Det forudsætter blandt andet, at de færre journalistpladser ikke erstattes af flere pladser på andre uddannelser. Økonomiafdelingen på DMJX har bekræftet taksterne og princippet om resultattilskud, men vil ikke vurdere regnestykket. Altså er estimatet på 5,4 millioner kroner, Illustreret Bunkers eget, ud fra de oplyste takster.

Færre tilskud og færre udgifter

Ifølge Henrik Berggren, der er instituttleder på DMJX, vil 34 færre optagne studerende om året betyde omtrent et hold mindre. Skolen ville kunne spare i praksisundervisning, tid til feedback og eksamener.

Henrik Berggren fremhæver dog, at en fælles forelæsning koster det samme med 80 som med 115 studerende. Udgifter til campusser og dele af administrationen forsvinder heller ikke nødvendigvis med færre studerende.

De 5,4 millioner er et bruttobeløb, som betyder mistede indtægter før eventuelle besparelser.

DMJX ville altså ikke tabe dette beløb konkret, da det mindske optag vil føre til andre besparelser. Henrik Berggren vurderer dog, at skolen samlet ville få færre penge til undervisning.

Ifølge Henrik Berggren kan DMJX flytte pladser til andre af skolens uddannelser og dermed erstatte en del af de mistede indtægter. Kommunikation er dog undtaget fra den omfordeling. Han understreger, at 34 ekstra pladser ville være en stor udvidelse på en mindre uddannelse og skulle give mening både fagligt og i forhold til jobmulighederne.

Ville stadig vælge 224

“Ja, det ville vi,” fortæller Henrik Berggren, da han bliver spurgt, om DMJX ville fastholde de 224 årlige pladser, hvis økonomien ikke spillede nogen rolle.

Ifølge Henrik Berggren fordeler skolens ledelse pladserne inden for DMJX's samlede optagsramme. Han bekræfter, at det er skolens officielle holdning foreløbigt at fastholde 224 journalistpladser.

Altså bygger optaget på interessen blandt kvalificerede ansøgere, de færdiguddannedes beskæftigelse og skolens kapacitet, siger Henrik Berggren. De 224 pladser følger ikke en præcis formel. Han fremhæver også hensynet til dem, der ønsker en plads.

Selvom ansøgertallet er faldet siden 2021, som tidligere beskrevet i Illustreret Bunker, er der stadig flere ansøgere end pladser på skolen.

DMJX's seneste ansøgertal angiver 705 journalistansøgere i 2026 til 224 pladser.

Og så længe der er kvalificerede ansøgere, og de færdiguddannede efter skolens vurdering finder relevant arbejde uden langvarig ledighed, bør DMJX bruge pladserne, mener Henrik Berggren.

I årsrapporten for 2025 kalder DMJX dimittendledigheden for sin største strategiske udfordring på uddannelsesområdet.

Ifølge Uddannelseszoom er ledigheden blandt nyuddannede journalister fra DMJX på 11 procent, mod et landsgennemsnit på 6 procent blandt nyuddannede fra videregående uddannelser.

Henrik Berggren anerkender, at den tidlige ledighed blandt journalister er for høj, men fremhæver, at den efter skolens vurdering falder med tiden efter dimitteringen, og at de færdiguddannede generelt finder relevant arbejde.

Færre om praktikpladserne

Danske Mediestuderende (DMS) peger på, at uddannelsesinstitutionerne bør overveje et lavere optag, hvis andre og hurtigere løsninger på praktikproblemet ikke kan findes. DMS bekræfter, at baggrunden for SDU's reduktion ikke ændrer dens vurdering.

Fordeles de 34 færre optagne ligeligt mellem DMJX's to årlige optag, vil der på sigt være 17 færre nye ansøgere i hver praktikrunde. Det forudsætter, at de studerende når frem til praktikken som planlagt. Reduktionen hjælper derfor ikke dem, der står uden plads nu.

“Gennemfører man en reduktion, er det dog stadig ikke sikkert, at alle studerende vil få en praktikplads i første runde, men det vil gøre udgangspunktet bedre og mere fair, og det er der brug for,” siger Sofus Tao Esthave Pedersen, forperson for Danske Mediestuderende.

DMS forventer en begrænset effekt på det samlede arbejdsmarked for journalister, blandt andet fordi ‘journalist’ ikke er en beskyttet titel.

Fra sommeren 2026 skar DMJX syv pladser fra TV- og medietilrettelæggeruddannelsen, og Henrik Berggren vurderer fortsat, at 15 færre fra SDU og syv færre på TVM-uddannelsen kan bringe praktiksystemet tættere på balance. Både antallet af pladser og ansøgere ændrer sig, understreger han.

SDU revurderer pladserne hvert år

På SDU er pladserne, ifølge Ralf Andersson, ikke flyttet til andre uddannelser. Optaget revurderes årligt, så reduktionen kan være midlertidig.

Ralf Andersson oplyser ikke et beløb for mistede indtægter eller besparelser. Han skriver, at en STÅ-beregning alene ikke giver et retvisende billede af SDU's samlede indtægter, som også omfatter forskningsbevillinger og andre eksterne midler.

Virkningen på praktikmarkedet afhænger ifølge Ralf Andersson også af antallet af opslåede og besatte pladser.

“Omvendt vil det ikke løse hele proble-

met,” siger han.

Ifølge Henrik Berggren vil DMJX overveje at sænke optaget, hvis der ikke længere er nok kvalificerede ansøgere, eller hvis ledigheden stiger markant på både kort og lang sigt. Der undersøges nu også, om de senere års fald i ansøgertallet kan ses i de studerendes faglige præstationer. Han angiver ingen konkret grænse for, hvornår DMJX vil reagere.

Indtil videre fastholder skolen de 224 studiepladser.

FAKTA:

Hvordan 34 færre optagne studerende bliver til over 5 millioner kroner i tabte indtægter.

Journalistuddannelsen varer fire år: 2,5 års teori på skolen og 1,5 års praktik. Med 34 færre optagne hvert år, er der ved fuld indfasning 136 færre studerende fordelt på fire år. 17 studerende per semester bliver skåret fra.

Driftstilskud følger bestået studieaktivitet. Ét STÅ (studererårsværk) svarer til et års fuldtidsstudier.

I takstkataloget for 2026 er tilskuddet 51.600 kroner pr. teori-STÅ og 10.000 kroner per praktik-STÅ.

Teori: 34 gange 2,5 = 85 færre STÅ årligt. 85 gange 51.600 kroner = 4.386.000 kroner mindre i tilskud.

Praktik: 34 gange 1,5 = 51 færre STÅ årligt. 51 gange 10.000 kroner = 510.000 kroner mindre i tilskud.

Tilsammen bliver dette til 4.896.000 kroner mindre i årligt aktivitetstilskud. Resultattilskud afhænger af studietid og dimittendernes beskæftigelse. Vores beregning med DMJX' 2026-faktorer giver i modellen cirka 9,5 procent af aktivitetstilskuddet oveni: cirka 464.000 kroner.

Det giver samlet cirka 5,4 millioner kroner mindre i årlige tilskud før besparelser. Det svarer til cirka 2,7 procent af DMJX' driftsindtægter, der ifølge årsrapporten i 2025 lå på 197,6 millioner kroner.

Beregnings forudsætter, at DMJX varigt optager 34 færre om året, og at pladserne ikke erstattes af flere optagne på andre uddannelser.

Takster og det samlede tilskud fastholdes på 2026-niveau, og at de studerende gennemfører uddannelsen på normeret tid. Hvis nogle ellers ville være faldet fra, ville tilskuds-faldet være mindre. Modellen viser et tænkt scenarie, og er derfor ikke en prognose.

Beregnings er Illustreret Bunkers eget estimat. Vi har bedt Uddannelses- og Forskningsstyrelsen vurdere, om bl.a. resultattilskuddet er beregnet korrekt, men de er ikke vendt tilbage inden deadline.

At vokse med opgaven: 8. semesterstuderende deler deres erfaringer fra praktikforløbet

En praktikplads er både at finde på rådhuset og nede i EU's maskinrum. Og selvom Christoffer Møller og Anne Dokkedal Jensen tog vidt forskellige veje gennem praktikforløbet, deler de samme erfaring: Udvikling er at turde stole på, at man kan lære undervejs.

TEKST: LEA KAA SAND SØRENSEN

ILLUSTRATION: ANEMONE JØRGENSEN

Christoffer Møller og Anne Dokkedahl Jensen går begge på 8. semester på Danmarks Medie- og Journalisthøjskole. De har begge gået de mange trin op mod undervisningslokalerne, spist maden fra den samme kantine, haft de samme undervisere.

De har begge snart færdiggjort den samme uddannelse, og blikket er vendt mod den branche, de snart bliver en del af. Men selvom de har vidt forskellige oplevelser med fra praktikforløbet, har de undervejs gjort sig mange af de samme erfaringer.

Man lærer af at gøre

Både Christoffer Møller og Anne Dokkedal Jensen står tilbage med følelsen af at have færdigheder med sig fra undervisningen, men at praktikforløbet i sin kerne har været ét langt udviklingsforløb - både personligt og fagligt.

Selv husker Christoffer Møller, hvordan praktikperiodens udfordringer bidrog til den faglige udvikling, der i dag gør, at han føler sig sikker på egne evner.

"Jeg tror simpelthen ikke, at der er nogen praktikanter, der ikke kommer til at få følelsen af, at man er på dybt vand. Men vi kan altså godt svømme," siger han.

Samtidig har forløbet også ført til en erkendelse af, at der er mange måder at arbejde journalistisk på.

"Jeg plejer at sige, at alt ikke behøver at være Weekendavisen-journalistik, nogle gange kan mindre også gøre det," siger Christoffer Møller.

Begge er erfaringer, han gjorde sig under praktikforløbet, og de står nu som bekræftelser af den udvikling, han har gennemgået.

Anne Dokkedal Jensen dumpede sin EU-eksamen på fjerde semester, og var derfor overrasket, da hun fik en praktikplads i Europa-Parlamentet. Selvom hun stadig har svært ved at sætte en finger på, hvad det præcist var, der fik hende til at søge stillingen, står hun nu på den anden side med stor taknemmelighed over, hvad oplevelsen har givet hende.

"Det var det sjoveste halve år i hele mit liv. Det er virkelig en læringskurve, der er fucking stejl, men man lærer alt muligt, man ikke ved på forhånd," forklarer hun.

Derfor er det også hendes erfaring, at det oftest ender godt, hvis man giver sig selv chancen for at lære af at gøre.

"Jeg tror bare, at lysten til at ville lære noget og at være nysgerrig og ville blive klogere er væsentligt vigtigere end at vide alt om EU på forhånd," siger Anne Dokkedal Jensen.

Baby, barsel – bagud?

Tre gange skulle Christoffer Møller med til praktikmesse, før han landede praktikpladsen hos Sundhed og Omsorg i Aarhus Kommune.

I første praktiksøgningsrunde tog han mest af alt med for at se, hvordan messen fungerede. Han vidste nemlig allerede på det tidspunkt, at han ikke skulle søge en praktikplads ligesom sine medstuderende, da han skulle på et semesters barselsorlov.

Tilbage fra barsel deltog Christoffer Møller i sin anden praktiksøgningsrunde, men endte med ikke at få en praktikplads. Han var derfor nødsaget til at tage et halvt års orlov fra studiet. Ventetiden gjorde ham nervøs for, om det ville blive sværere at få en praktikplads.

"Jeg kan huske, at jeg tænkte: Okay, nu har jeg været væk fra det i så lang tid, at jeg slet ikke er aktuel for arbejdsgiverne. Men sådan var det overhovedet ikke," siger Christoffer Møller.

Han havde altid tænkt, at praktiksøgningen skulle tage udgangspunkt i hans interesse for politik. Han havde derfor haft Jyllands-Posten som sin førsteprioritet, og tilmed gjort sig tanker om at søge praktik ved EU-Parlamentet.

Dog var han som nybagt far begrænset til området omkring Aarhus. I tredje runde af praktiksøgningen takkede han derfor ja til en praktikplads i Kommunikationsafdelingen i Sundhed og Omsorg i Aarhus Kommune.

Her har Christoffer lavet alt fra pressearbejde og videoproduktioner, opslag til den øverste ledelse og til SoMe, samt skrevet artikler til sundhedsmagasinet Vital, der postomdeles til alle ældre i Aarhus over 60 år.

"Der har været en meget bred vifte af arbejdsopgaver og en høj grad af selvbestemmelse. Så jeg kunne også selv byde ind med det, jeg havde lyst til at lave," fortæller han.

Ind i EU's maskinrum

Anne Dokkedahl Jensens drivkraft i praktiksøgningen var mest af alt lysten til at prøve noget nyt og tage til udlandet. Det

var også grunden til, at hun søgte stillingen som kommunikationspraktikant for Moderaternes Stine Bosse i Europa-Parlamentet, før den ordinære praktiksøgningsrunde gik i gang.

Det var derfor også uden den store viden om, hvad der ventede hende, at hun tog ned til EU's hovedkvarter, og her blev hun positivt overrasket.

"Man får lov til at komme ind i sådan en helt speciel form for 'danskerboble' hvor alle kender hinanden. Man har nogle virkelig, virkelig lange arbejdsdage, men jeg har aldrig haft den slags overskud før til også at drikke øl om aftenen og gøre det hele igen dagen efter," fortæller Anne Dokkedal Jensen.

Inde bag de gigantiske glaspartier kredsedes arbejdet sig hovedsageligt om gennemgangen af partiets linje vedrørende beslutninger og lovforslag i forbindelse med Europa-Parlamentets månedlige afstemninger. Alligevel oplevede Anne, at praktikan-tjobbet inkluderede meget andet.

"Det, jeg lavede rigtig meget af, var SoMe – både opslag på LinkedIn og Instagram. Så skrev jeg debatindlæg og skriftlige interviewsvar. Så jeg synes faktisk, det har været meget alsidigt," fortæller hun.

Det halve år i Bruxelles vækkede i den grad begejstring hos Anne Dokkedal Jensen, der endte med at få oprettet en stilling som kommunikationspraktikant for Moderaterne på Christiansborg. Her tilbragte hun det efterfølgende års praktik.

Overgangen fra Bruxelles til Christiansborg gjorde det tydeligt, at det halve år havde udviklet hende, både personligt og fagligt.

"Jeg havde meget mere selvtillid, da jeg startede på Christiansborg, fremfor da jeg startede i Parlamentet," siger hun.

Anne Dokkedahl Jensen arbejder stadig som presse-rådgiver for Stine

Bosse, og regner med at gøre det de næste tre år, frem mod Europaparlamentsvalget i 2029.

Hvilken slags journalist vil man være?

Undervejs i deres praktikforløb har begge reflekteret over, hvad deres personlige og faglige udvikling under praktikken kunne betyde for deres efterfølgende muligheder i mediebranchen.

I tredje praktiksøgningsrunde stod Christoffer Møller over for en vigtig beslutning. Valget stod nemlig mellem Horsens Folkeblad og Sundhed og Omsorg, og det satte gang i en afvejning af, hvilke værktøjer han ønskede at stå med på den anden side af journalistuddannelsen.

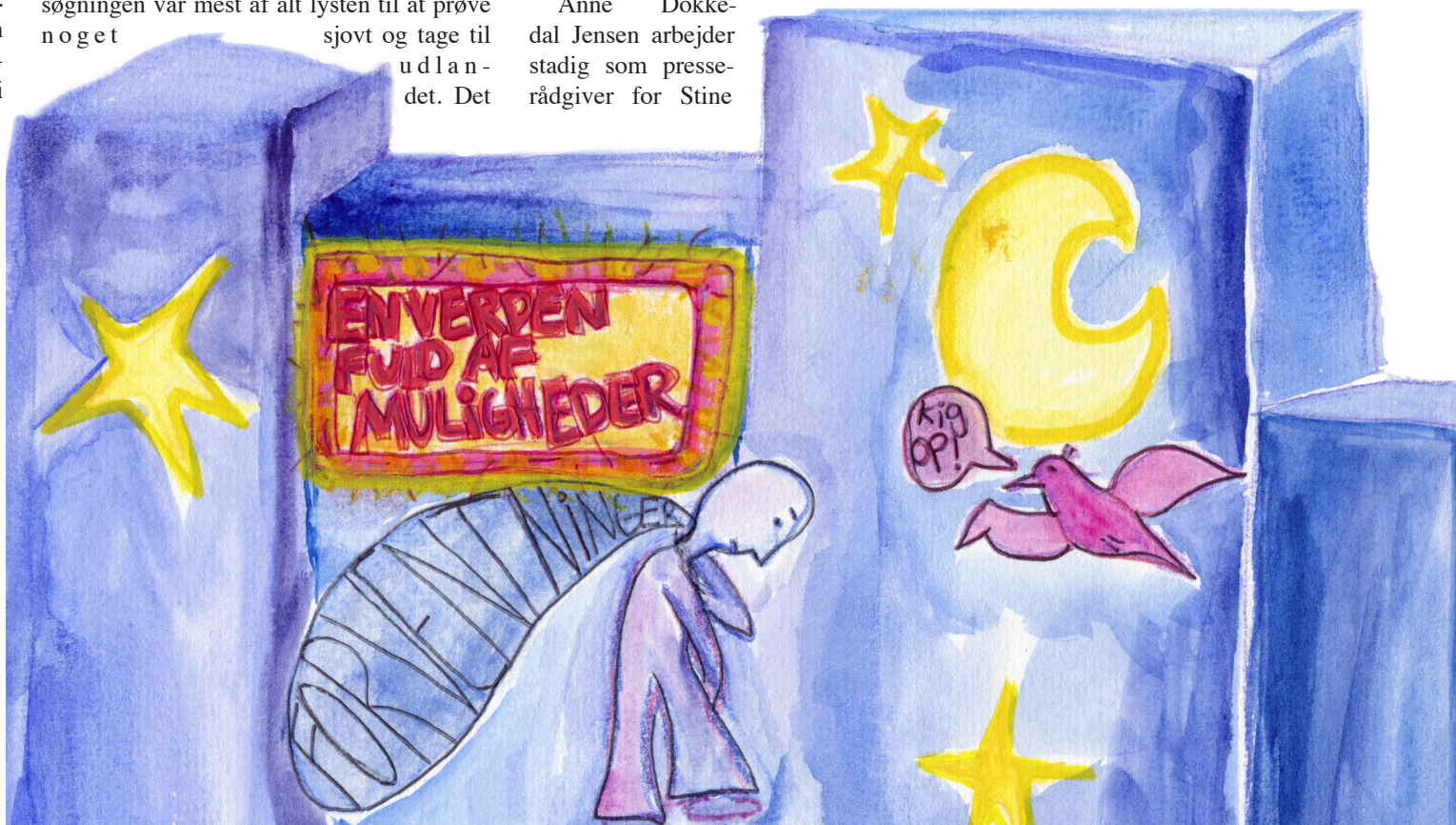
"Det er jo ikke let at få et job. Og det står nok ikke til at blive bedre lige foreløbig. Så det var helt sikkert en kalkule, jeg havde inde i hovedet, at hvis jeg tager noget herovre, så får jeg en lidt bredere profil og vil have god erfaring til at kunne søge flere job," forklarer Christoffer Møller.

For Anne Dokkedahl Jensens vedkommende lå overvejelserne i, om de muligheder, hun havde valgt til, kunne skade hendes journalistiske neutralitet.

"Jeg har da klart været en lille smule nervøs for, om der kommer til at hænge et prædikat over mit hoved, hvor der står, at jeg er biased, fordi jeg har arbejdet hos Moderaterne så længe," siger Anne Dokkedal Jensen.

Alligevel har hendes udvikling gennem praktikforløbet været en øjenåbner for netop, hvor mange måder man kan være journalist på.

"Jeg er ikke så nervøs for, at der er noget, jeg ikke kan senere, for jeg tror på, at det er så divers en branche, at rigtig mange kommer med noget forskelligt," siger hun.

Thomas Pallesen brugte AI...

Forsat fra forsiden

TEKST: AMANDA LUND MADSEN
FOTO: ALBERT THERKELSEN

De skulle altså ikke kun bruge AI'ens kommentarer til at arbejde videre med deres besvarelser, men også forholde sig til kvaliteten af selve feedbacken. Forårets hold fik dermed et tilbud, som tidligere årgange ikke har haft. Individuel feedback på opgaver, som Thomas Pallesen ikke selv havde tid til at kommentere.

Men de fik den fra et system, der fortsat blev justeret, mens de brugte det.

Hvem retter maskinens fejl?

Thomas Pallesen var fra begyndelsen bekymret for, om AI kunne markere korrekte svar som forkerte. Alligevel læste han ikke alle tilbagemeldingerne igennem, inden de blev sendt ud til de studerende.

Han gennemgik nogle af dem og gjorde opmærksom på fejl, når han opdagede dem. Ifølge Thomas Pallesen ville det kræve så meget tid at kontrollere hver eneste vurdering, at en stor del af formålet med forsøget ville gå tabt.

“Hvis jeg skulle have læst alle 120 feedbacks, så kunne jeg lige så godt have lavet dem selv,” forklarer han.

Dermed kunne de studerende modtage en faglig vurdering, som deres underviser ikke havde kontrolleret. Det var op til dem selv at være opmærksomme på eventuelle fejl i feedbacken, selv om de netop var i gang med at lære faget.

Kritikken kom bag på ham

“Forsøget med brug af AI i gruppearbejde og feedback bliver ikke modtaget særligt godt,” står der i Thomas Pallesens kommentar til evalueringen.

Thomas Pallesen havde brugt tid på at udvikle et ekstra tilbud til de studerende, og deres reaktioner overraskede ham.

“Hvis jeg skulle have læst alle 120 feedbacks, så kunne jeg lige så godt have lavet dem selv

- Lektor Thomas Pallesen

Da Illustreret Bunker interviewer ham om spørgsmålet fra evalueringen, har han stadig svært ved at forstå kritikken.

“Jeg mener, at den studerende, som skriver det her, muligvis ikke helt har forstået, hvad AI kan,” uddyber han med henvisning til det tidligere nævnte anonyme spørgsmål fra evalueringen.

For Thomas Pallesen er det afgørende, at AI ikke erstattede individuel feedback fra ham selv på de pågældende opgaver. De studerende fik noget, tidligere hold ikke havde fået. Derfor har han svært ved at forstå, hvorfor forsøget blev mødt med modstand.

Under interviewet beskriver han også den studerendes reaktion som “umoden”.

Men efter interviewet lander en ny mail fra Thomas Pallesen i Illustreret Bunkers indbakke. Han har diskuteret spørgsmålet fra evalueringen med flere kolleger og har også taget sin egen reaktion op med dem.

“Jeg oplever ikke længere, at spørgsmålet er et udtryk for umodenhed, som jeg sagde i interviewet,” skriver Thomas Pallesen.

Han ser nu en anden mulig forklaring: De studerendes kritik kan udspringe af en bekymring for, hvad AI kommer til at betyde for undervisningen og journalistfaget.

“Jeg deler nok ikke denne bekymring

fuldt ud, men jeg anerkender, at der er grund til bekymring, og jeg respekterer, at bekymringen giver sig til udtryk i en meget kritisk attitude til brug af AI i undervisningen,” skriver han.

Thomas Pallesen fortryder ikke forsøget, men han trækker sin første fortolkning af de studerendes kritik tilbage.

Instituttlederen ville ikke selv nøjes med AI-feedback

Forsøget var aftalt med institutleder Henrik Berggren. Han ser muligheder i at bruge AI til at give feedback, der ellers ikke ville være tid til.

Men han ville ikke selv være tilfreds med at få AI-feedback i stedet for feedback fra en underviser.

“Jeg ville ikke være tilfreds med AI frem for menneskelig feedback, men det her er jo ikke frem for menneskelig feedback. Det er et supplement til det,” siger Henrik Berggren.

Han understreger, at undervisere fortsat selv skal foretage de faglige vurderinger, hvor det er deres ansvar. Han peger samtidig på, at AI-feedback skal være korrekt for at være brugbar.

Det sidste er netop forsøgets vanskelige punkt. Thomas Pallesen kunne ved hjælp

af AI give et helt hold individuelle tilbagemeldinger, som han ikke selv havde tid til at skrive.

Men han havde heller ikke tid til at kontrollere dem alle.

At AI-feedback var et ekstra tilbud, ændrer ikke ved, at de studerende kunne bruge den til at afgøre, om de havde forstået faget rigtigt.

Henrik Berggren peger også på, at de studerende selv skal lære at give feedback.

AI kan eksempelvis bruges til at sammenligne med en vurdering, de allerede har lavet, men må ikke blive en genvej uden om den faglige proces, de skal lære af.

Thomas Pallesen afviser, at hans forsøg erstattede en eksisterende øvelse, hvor de studerende skulle give hinanden feedback på de pågældende individuelle opgaver.

Forsøget rejser alligevel et spørgsmål om, hvor grænsen skal gå: Hvilke dele af arbejdet kan teknologien overtage, uden at de studerende mister noget af det, de er på uddannelsen for at lære?

Et nyt hold, et nyt forsøg

Henrik Berggren fortæller, at DMJX arbejder med at lade undervisere afprøve AI og dele erfaringerne med hinanden. Erfaringerne fra forårets forsøg skal indgå i overvejel-

serne om, hvordan teknologien fremover kan bruges i undervisningen.

Thomas Pallesen har heller ikke lagt AI på hylden. Han vil igen eksperimentere med teknologien i efteråret, om end ikke nødvendigvis med samme form for feedback.

Kritikken har fået ham til at genoverveje sin reaktion på de studerendes bekymring, men ikke til at opgive at afprøve AI i undervisningen.

“Jeg vil lave et nyt forsøg i efteråret. Helt i overensstemmelse med skolens politik på området,” siger Thomas Pallesen.

Rasmus Tantholdt troede ikke, han var god nok – nu dækker han verdens brændpunkter

Når sirenerne hyler i Ukraine, befinder Rasmus Tantholdt sig ofte midt i krigszonen. Den aarhusianske korrespondent har dækket krig, død og ødelæggelse for TV 2 i over 20 år og bliver ved, fordi han simpelthen ikke kan lade være.

TEKST: EMMA JUHL &
RIGMOR ROSE NØRGAARD JANIK
FOTO: OSCAR STIE

I mens en del danskere vågner stille og roligt ved en syv-tiden og triller afsted på arbejde, har Rasmus Tantholdt på det tidspunkt ofte allerede længe været vågen og i fuld gang med arbejdsdagen.

Den begynder typisk klokken fem, hvor han skal have et overblik over nattens begivenheder i Kyiv og resten af Ukraine - der er i kamp mod russerne på snart femte år nu. En time senere står han klar til dagens første live-udsendelse på TV 2 News.

Men der findes egentlig ikke nogen fast rutine, når arbejdspladsen er Kyiv.

“Det er jo meget forskelligt og afhængigt af, hvad der er sket i løbet af natten. Så der er ikke rigtig nogen rutine i det, men jeg skal helt sikkert direkte igennem på TV 2 News,” fortæller Rasmus Tantholdt.

Resten af dagen går med lynanalyser til liveblogs, videoer og forskellige indslag. Først omkring klokken 22 sender han typisk sin sidste live, når han er udsendt.

“Som korrespondent holder du sjældent fri. Du står standby i døgn drift,” forklarer han.

Når udenrigsministeriet anbefaler alle at blive væk, rejser han ind

Rasmus Tantholdt arbejder ofte dér, hvor missilangreb, granater og droneangreb rammer. Det er farlige områder, som udenrigsministeriet ofte kraftigt fraråder at rejse til. På trods af det fylder bekymring for egen sikkerhed ikke meget hos Rasmus Tantholdt.

“Jeg har selv valgt at være der, og jeg har et job, jeg skal udføre. Derfor piver jeg sgu ikke over min egen sikkerhed,” fortæller Rasmus Tantholdt.

“Hvis jeg ikke kan lide det, kan jeg bare tage hjem. Det kan ukrainerne jo ikke,” fortæller han.

De mange år i krigs- og konfliktzoner har da også fået Rasmus Tantholdt til at reflektere over sin egen baggrund og over, hvad der egentlig betyder noget.

“Man sammenligner de problemer, man

lige har stået i med dem, der er derhjemme. I Ukraine kigger man jo ikke på, hvor mange kvindelige blikkenslagere der er i forhold til mænd, og man taler ikke om, hvem der har ret til en fødevare-check,” siger Rasmus Tantholdt.

Oplevelser fra nogle af verdens mest brutale krige og katastrofer har sat sine spor og sat tingene i perspektiv for Rasmus Tantholdt.

“Man kan godt komme hjem og tænke, hvor lidt danskerne forstår, hvor heldige de er, og hvor meget vi brokker os. Vi er ret privilegerede,” siger han.

“Vores almindelige behov er dækket, vi har et trygt sted at sove, og de fleste har endda et arbejde.”

Han har set det værste – men rejser stadig ud igen

De mange år i krigszonerne har ikke skræmt Rasmus Tantholdt væk fra frontlinjerne. Faktisk tværtimod.

“Jeg synes jo stadig, at mit fag er utroligt vigtigt, og hvis jeg ikke interesserede mig for verden og ikke interesserede mig for at møde andre mennesker, se nye lande og opleve nye ting, så ville jeg jo ikke have det her arbejde,” siger han.

For selv når bomberne falder om ørene på ham, og hverdagen foregår langt fra Danmark og familien, er det netop mødet med verden og menneskene i den, der driver ham, og som han gerne vil fortælle om gennem sin journalistik.

“Jeg tror, det er utrolig vigtigt, at nogen tager ud og fortæller, hvad der foregår på vegne af danskerne. Vi skal jo nødt til at få alle nyheder gennem udenlandske medier eller sociale medier,” siger Rasmus Tantholdt.

Når han så alligevel en sjælden gang imellem er hjemme i Danmark, venter der hverken et kontor eller en fast arbejdsdag. Det giver ham dyrebar tid til familien og livet uden for arbejdet.

“Savnet til min familie er det sværeste i det her. Der er mange, der tror, at det sværeste er alt det farlige, men det sværeste er at savne dem, som jeg jo egentlig synes, jeg burde bruge meget mere af min tid sammen med,” fortæller Rasmus Tantholdt.

“Jeg havde satme godt nok ikke regnet med, at jeg ville komme ind på Journalisthøjskolen.

– Rasmus Tantholdt, TV 2

Erklæret uegnet

Rasmus Tantholdts vej til jobbet som international korrespondent har, ifølge ham selv, været “mere kringlet end de flestes.”

Efter folkeskolen er hans ønske at starte på gymnasiet, men det bliver han ikke erklæret egnet til. Derfor arbejder han i en længere periode som chauffør i et shippingfirma på Aarhus Havn og i en pladeforretning på Bruns Bro.

“Men jeg interesserede mig meget for nyheder og for, hvad der skete i verden og i Danmark. Så en dag søgte jeg ind på Journalisthøjskolen uden nogen forudsætninger. Og så kom jeg ind i første forsøg,” fortæller Rasmus Tantholdt.

Han starter efterfølgende i praktik hos TV Midtvest i Holstebro. Men allerede et år inden han færdiggør sin uddannelse på Journalisthøjskolen, ringer TV 2 nyhederne. De har set noget af hans arbejde for TV Midtvest og tilbyder ham en stilling.

Han starter på TV 2 nyhederne med absolut ingen ambitioner om nogensinde at skulle være korrespondent.

“En dag spurgte min chef mig så, om jeg ville tage til Irak og dække krigen - efter USA's invasion af Irak i 2003. Det sagde jeg ja til, og så er jeg jo egentlig bare blevet ved,” fortæller Rasmus Tantholdt.

I en kriseramt verden

Siden har Rasmus Tantholdt som korrespondent dækket en verden med kun flere og flere internationale konflikter og krige.

“De seneste år med krigen i Ukraine, krige i Mellemøsten, terrorangrebet den 7. oktober og nu også konflikten i Iran har gjort, at jeg har haft helt utroligt travlt og rejst væsentligt mere, end jeg plejede at gøre,” forklarer Rasmus Tantholdt.

At være international korrespondent er ufleksibelt, for Rasmus Tantholdt skal stå klar, når verden brænder.

“I foråret var jeg på et tidspunkt tre uger i Ukraine. Så kom jeg hjem en aften og næste morgen angreb Trump Iran, så der var jeg hjemme i 12 timer, inden jeg så igen var væk i tre uger,” fortæller han.

Neutral i krig?

Når Rasmus Tantholdt dækker konflikter i verden, mener han, det er vigtigt at dække den ‘sande’ historie, også selvom det indebærer at være mere kritisk overfor den ene part.

“Man bliver nødt til at være mere kritisk over for aggressoren end over for offeret. Og det mener jeg stadigvæk er neutralt og objektivt,” siger Rasmus Tantholdt.

Han sammenligner det med, hvis man

som journalist skal dække en voldsepisode, hvor en mand for eksempel helt umotiveret har overfaldet en uskyldig kvinde.

“Her er man nødt til at være mere kritisk over for overfaldsmanden,” siger han.

“Det samme kan man sige om krigen i Ukraine. Der har du en part, der har angrebet den anden uprovokeret. Det skal man jo dække sådan,” fortsætter han.

Og den slags dækning kan kun lade sig gøre ved at kende lokale, der kan hjælpe med sproget og kildenetværk, forklarer Rasmus Tantholdt.

“Når vi laver interessante historier fra Ukraine, så er det en stor del af æren, der skal gå til vores fixere. Det er dem, der liner op og gør det muligt for os at tale med folk,” siger han.

“Hold kæft hvor er jeg helt ufatteligt heldig”

Da Rasmus Tantholdt startede på Journalisthøjskolen, troede han på ingen måde, at han var god nok. Fordi han ikke havde en gymnasial uddannelse, regnede han med, at alle de andre var meget dygtigere end ham selv.

“Jeg havde satme godt nok ikke regnet med, at jeg ville komme ind på Journalisthøjskolen,” siger han.

Da han så kom ind, ville han gerne bevise over for sig selv og de andre, at han var lige så dygtig. Derfor gjorde han sig meget umage.

“Også i fredagsbaren gjorde jeg mig meget umage,” fortæller han og smiler.

Den umiddelbare og positive indstilling til tilværelsen har Rasmus Tantholdt båret med sig videre gennem karrieren, hvor det egentlig ikke har handlet så meget om store mål og drømme for fremtiden. Det har for ham handlet meget mere om at være i nuet og tænke:

“Hold da kæft hvor er jeg helt ufatteligt heldig, at jeg går her på Journalisthøjskolen, hvor er jeg helt ufatteligt heldig, at jeg er her på TV Midtvest, og hvor er jeg helt ufatteligt heldig, at jeg er her på TV2 nyhederne.”

Hvem viser vejen ind i journalistikken?

I Christian Jensens liv stod det ikke ligefrem skrevet i stjernerne, at han skulle være journalist, men et møde med en lokalredaktør åbnede en dør. Hvad gør medier og DMJX i spørgsmålet om, hvem der bliver journalist?

TEKST: SEBASTIAN BRUS ARENTOFT & JULIE HORNSTRUP
ILLUSTRATION: LINNEA KADIJEVIC

“Jeg har nogle gange tænkt: Hvis Claus havde været mejerist, så havde jeg nok lavet ost,” siger Christian Jensen.

Claus var Claus Sørensen, lokalredaktør på Vestkysten i Grindsted. Christian Jensen gik med aviser for bladet, før han fik lov at skrive små historier og få dem læst igennem på redaktionen.

Christian Jensen var 14 år dengang. I dag er han chefredaktør på Politiken og har været det i ti år. Men hans vej ind i journalistik begyndte ikke i skolen eller på gymnasiet. Den begyndte med en håndsækning.

“Havde jeg ikke fået den mulighed, så var jeg aldrig blevet journalist i dag,” siger han.

Christian Jensen fik vist vejen af en lokalredaktør. Men bliver journalistikken også en reel

mulighed for unge med andre sociale baggrunde?

Et andet hjem

“Det var ikke et hjem, der var særligt trygt at være i,” siger Christian Jensen om hans barndomshjem.

Hans far var smed og drak for meget, mens hans mor arbejdede som hjemmehjælper.

Så når skoledagen var slut, søgte han i stedet mod det lokale bibliotek, hvor han læste bøger og aviser.

Senere gik han med aviser for Vestkystens lokalredaktion, der lå i byen. Efterhånden fik han lov til at skrive små historier og få dem rettet igennem af lokalredaktøren og mentoren, Claus Sørensen.

“Avisen blev et andet hjem for mig,” forklarer han.

Lokalredaktøren så noget i Christian Jensen, og det var afgørende for teenageren. Han fik flere og flere opgaver på avisen, og da han i gymnasiet

blev kaldt ind til rektor, grundet sit fravær, var det, ifølge Christian Jensen, arbejdet på avisen, der gjorde, at rektoren så på fraværet med andre øjne.

“Det gav mig en tro på, at jeg kunne komme videre og skabe noget selv. Det gav mig selvværd og selvtillid, at jeg pludselig skrev på en avis,” fortæller han.

Før ansøgningen

Johanne Grøndahl Glavind, der er forskningsleder og ph.d ved VIA University College, forsker i social ulighed på professionsuddannelser. Hun ser, at social baggrund kan spille ind, før den unge overhovedet søger ind på uddannelsen. Nogle unge får tidligt en idé om, hvilke uddannelser der er realistiske for dem.

“Der er meget stærke mønstre i, hvilke uddannelser unge vælger,” forklarer hun.

Johanne Grøndahl Glavind ser, at for nogle unge, ligger viden om uddannelsessystemet tæt på. Forældrene har måske selv gået på en videregående uddannelse eller kender nogle, der har. Andre unge skal selv finde svarene på, hvilke uddannelser der findes, hvad man kan arbejde med, hvem der kan hjælpe og hvordan man søger ind.

Social baggrund, forældrenes uddannelsesniveau og indkomst spiller en afgørende rolle.

“Unge fra disse hjem mangler typisk hverken evner eller ambitioner. Ofte er det snarere deres baggrund, som kan have betydning for, hvilke uddannelser de kender til, og dermed hvilke muligheder de får øje på,” forklarer Johanne Grøndahl Glavind.

For Christian Jensen blev journalistikken først konkretiseret, da han mødte faget gennem praktisk erfaring på lokalavisen.

ret på uddannelsen, hverken blandt underviserne eller de andre studerende,” siger hun.

Johanne Grøndahl Glavind fortæller også, at forskningen ved forholdsvis meget om, hvem der vælger hvilke professionsuddannelser. Men at den ved derimod langt mindre om, hvordan studerende med forskellige baggrunde klarer sig, når de først er begyndt på et studie.

“Hvordan de så faktisk klarer sig på professionsuddannelser, og hvorfor nogle dropper ud, ved vi utroligt lidt om,” siger hun.

Før optagelsesprøven

Når man taler om diversitet på journalistuddannelsen, opstår spørgsmålet om, hvem der egentlig har ansvaret for at vise vejen til faget. For hvis nogle unge allerede tidligt møder journalistikken gennem familie, netværk eller skole, mens andre aldrig stifter bekendtskab med branchen, er udfordringen større end selve optagelsesprøven. Samtidig kan uddannelsesinstitutionerne heller ikke fraskrive sig ansvaret.

I notatet ‘Diversitet i optagelsesprøven på DMJX’ peger dataanalytiker på DMJX, Daniel Boldt Andersen, på opsøgende rekruttering, tydeligere information og større gennemsigtighed i optagelsesprocessen som redskaber til at nå en bredere gruppe ansøgere. Tanken er, at flere unge skal have mulighed for at få øje på uddannelsen og forstå, hvad der forventes af dem, uanset deres baggrund.

Notatet er en anbefaling til DMJX og rejser dermed også spørgsmålet om, hvor meget uddannelsesinstitutioner selv gør for at udligne nogle af de forskelle, der kan opstå, før ansøgerne overhovedet sender en ansøgning.

Et brancheproblem

Uddannelseskoordinator og lektor på DMJX, Mette Mørk, har i en årrække ledet og deltaget i flere forskningsprojekter, der omhandler diversitet og de udfordringer, skolen kæmper med på området.

Det har blandt andet ført til, at der især har været fokus på optagelsesprøven til journalistuddannelsen, brobygning på ungdomsuddannelserne, og skolens hjemmeside, der også har været en tur i diversitetsscanneren.

“Vi prøver virkelig at skruer på de knapper, som vi har indflydelse på,” siger Mette Mørk.

DMJX har også flere gange samarbejdet med SDU og RUC om at finde løsninger, hvilket ifølge Mette Mørk giver god mening.

“Jeg synes, det er fedt, at vi kan snakke sammen på tværs af uddannelserne. For det er jo et brancheproblem, det er ikke kun et DMJX- eller RUC-problem.”

Det står klart, at der ikke findes nogen snup-tagsløsning på området, og at udviklingen er en præmis, der altid vil være der.

“Vi er opmærksomme på det. Kan vi blive bedre? Ja, det tror jeg altid man kan,” afslutter Mette Mørk.

Hvem får ordet?

Christian Jensen mener, at redaktionerne også har et ansvar for at opsøge de stemmer, som ikke allerede finder vej til medierne.

På Politiken har de oprettet Hørups Talenter. Hvor redaktører besøger blandt andet landbrugs-skoler og sosu-elever for at arbejde med debatindlæg og offentlig samtale. Her får man både undervisning og individuel sparring fra Politikens debatredaktører i at skrive debatindlæg.

“Dem, der har ordet i forvejen, skal jo nok finde ud af det. Det vigtigste er at få ordet frem til dem, der ikke har det i forvejen,” siger Christian Jensen.

Det man har med hjemmefra

Da Christian Jensen senere begyndte på Journalisthøjskolen i Aarhus, havde han allerede arbejdet for en avis i flere år. Han kendte til det konkrete arbejde og forsatte også med det ved siden af sit studiet.

Til gengæld oplevede han, at nogle medstuderende havde en teoretisk og akademisk tilgang med hjemmefra, som han selv manglede.

“Jeg kiggede med misundelse på dem, der havde det med hjemmefra,” forklarer han.

“Jeg tror, at vi børn af ikke-akademikere, har en form for indbygget mindreværd.”

På en uddannelse findes der også uskrevede sociale koder. Måder at tale, stille spørgsmål og bede om hjælp på er for nogle velkendt, mens andre skal lære dem undervejs. Ifølge Johanne Grøndahl Glavind kan det have betydning for, om man føler sig hjemme på studiet.

“Nogle elever føler sig ikke hjemme, hvis den kultur man selv er vokset op i ikke er repræsente-

Få det overstået.

KR.

...de første 3 måneder. Herefter 49 kr. / måneden.

Som studerende deltager du på lige fod med resten af dine kommende kollegaer, også i DJ-demokratiet, hvor din stemme er lige så vigtig som studieværtens eller seniorrådgiverens. I DJ har vi ingen A- og B-hold, men det er selvfølgelig billigere for dig, når du studerer. Men hov - er det ikke gratis, tænker du?

Intet godt er ægte gratis, det tror vi ikke på. Så betaler man som regel med noget andet: sine data, sine rettigheder, sin opmærksomhed. Vi sælger ikke dine data, vi kæmper for dine rettigheder, og vi ved, at din opmærksomhed er dit levebrød, derfor gør vi vores yderste for at leve op til den. Det synes vi er 49 kr. værd. Men de første 3 måneder - de er på os!

Du har sikkert allerede mødt KaJ. Det er vores lokale anker, vores studenterorganisation, lige her på DMJX. Mens du går på skolen, så er de din lokale fagforening - og hvad de ikke kan løse, det hjælper vi med.

Som medlem af DJ får du:

- Branchespecialiseret rådgivning om praktik, løn, kontrakter, job. Ingen anden fagforening kender mediebranchen som os.
- Fuld adgang til kurser, workshops og events.
- En af markedets bedste studieforsikringer
- Mulighed for en markedsledende studiekonto hos Lån&Spar
- Mediebranchens stærkeste netværk
- Det ægte pressekort og mange flere fordele.

Bliv medlem af DJ og KaJ på:
djmk.dk/blivmedlem

Dansk Journalistforbund
Medier & Kommunikation

Jacob Kragelund søger retfærdigheden: “Kalder du dig selv direktør, må du også stå til ansvar”

Efter snart 25 år som journalist er Jacob Kragelund stadigvæk først og fremmest drevet af sin retfærdighedssans. Og han tager den i høj grad med sig på arbejde, når han som vært på DR-serien, Kontant, konfronterer virksomheder og personer, der beskyldes for snyd og bedrag.

TEKST: MAGNUS SEHESTED THORMANN &
FRIDA KARLA F. LANGFORD
FOTO: CARL STUBKJÆR RAVNBAK

I de nu over 100 afsnit han har lavet for DR, har Jacob Kragelund og Kontant-redaktionen de sidste syv år været med til at afsløre og dække alverdens svindel, snyd og bedrag i det danske samfund.

Og som undersøgende journalist har Jacob Kragelund sin retfærdighedssans med sig helt ud til fingerspidserne, når han går på arbejde som vært på det mangeårige DR-format.

“I journalistikken mener vi jo helst ikke noget om noget som helst - men jeg tænker da tit, om det virkelig kan passe, at en virksomhed kan gøre, som den gør og ret åbenlyst snyde folk,” fortæller Jacob Kragelund.

Der er ofte tale om kriminelle forhold, når Jacob Kragelund og resten af Kontant-holdet tager ud for at dække en sag. Og det er især det, der får retfærdighedssansen til at boble i ham. Når uskyldige mennesker bliver svindlet og ikke får den hjælp, de burde.

“Den der følelse af at noget ikke er i orden, den fylder meget på Kontant, fordi den fylder i os alle - ikke?” siger Jacob Kragelund.

Ofte er det også en selvstændig pointe i Kontant, at politiet burde være inde over en given sag. Det er ikke kun missionen at finde snyd og svindel men også at finde huller i osten

“Man kan da godt sige, at det er en mindre historie, når en dreng får serveret gammel kylling på KFC, men derfor er det sgu da stadig ikke i orden.

– Jacob Kragelund

rent samfundsmæssigt. Finde noget der burde være mere ulovligt, forklarer Jacob Kragelund om programmerne.

“Vil du være den nye vært på Kontant?”

Jacob Kragelund virker måske i dag for mange som indbegrebet af Kontant-programmerne. Men for syv år siden lå det ikke ligefrem i kortene, at han skulle være den nye vært på programmet.

Jacob Kragelund er på ferie med sin familie, da DR ringer og spørger, om han vil være den nye Kontant-vært. DR er ikke en ukendt arbejdsplads for ham. Han har været der i mange år, men har på det her tidspunkt haft en afstikker i et par år, hvor han har lavet dokumentarer for TV 2.

“Det første jeg tænkte var egentlig, at jeg gerne ville blive hos TV 2, men efter nogle

snakke frem og tilbage med DR endte jeg til sidst alligevel med at takke ja. Det var for spændende en opgave at sige nej tak til,” fortæller han.

Jacob Kragelund er uddannet fra Journalisthøjskolen i 2002. Siden har han arbejdet som tilrettelægger og redaktør på forskellige programmer fra DR og TV 2, og så har han en bred portefølje af værtsroller. Han er TV-prisvinder, har været nomineret til Billed-Bladets TV-guld og endda også til Cavlingprisen.

Nu er han aktuell med endnu en sæson af Kontant. Programmet, der er et forbrugermagasin, undersøger sager, hvor kunder eller forbrugere er blevet svindlet, snydt eller uretfærdigt behandlet.

Retfærdighed og ordentlighed - men ikke hævn

Når man beskæftiger sig med journalistik og går ind i sager, der er på kant med loven, hører der, ifølge Jacob Kragelund, samtidig også nogle dilemmaer med. Kontant skal ikke kun være et underholdningsprogram, hvor der bli-

“Jeg er aldrig nogensinde på hævn, og jeg står ikke og råber og skriger af folk,” siger han.

Men ordentligheden og roen kan dog alligevel godt blive sat på prøve, når Jacob Kragelund skal konfrontere den kritiserede part i programmerne.

“Jeg giver dem en chance, men jeg søger jo de ting, som ikke giver mening i deres argumentation, konfronterer dem med det og spørger dem, om ikke man burde vide bedre, når man kalder sig selv for direktør med firmabil og høj løn. Gør man det, må man også kunne stå til ansvar,” siger Jacob Kragelund.

Uretfærdigheden findes også i de små historier

Ifølge DR selv modtager Kontant-redaktionen årligt over 5000 henvendelser fra seere, der mener, at der burde laves et program om lige præcis deres sag. Men med kun 16 programmer per sæson er der langt fra plads til, at alle stemmer kan blive hørt, og der stilles derfor store krav til selve udvælgelsesprocessen på redaktionen.

“Et af vores vigtigste parametre når vi skal udvælge historier, er, at det skal betyde noget

mel kylling på KFC, men derfor er det sgu da stadig ikke i orden,” siger han.

Jacob Kragelund fortæller, at de mindre historier især kan blive *bangers* i forhold til at tilfredsstille en nysgerrighed på de sager, der sker for helt almindelige mennesker.

“Når man går på Journalisthøjskolen, så vil man jo gerne fælde den næste minister og afsløre en Watergate. Men nogle gange kan det virkelig også bare noget at afsløre, at det er chefen for rengøringsfirmaet, der stjæler af slikket,” fortæller han.

De dramatiske slut-interviews

Fælles for Kontant-programmerne er, at de ofte har et konfronterende interview med den kritiserede part til slut.

Ifølge Jacob Kragelund er det både for underholdningens skyld, men det er også for at give alle parter en fair behandling.

“Vi opfordrer altid modparten til at stille op til interview. Jeg synes virkelig, at de interviews kan noget, og det er jo især dér, vi kan nuancere programmet,” siger han.

Ifølge Jacob Kragelund er det ideelle scenarie for programmet, når den kritiserede part får lov til at komme til orde med sin egen side af sagen i et interview lavet *face-to-face* med ham.

“Det er den bedste måde at gøre det på - for alles skyld. Det er jo lidt tamt de gange, jeg skal stå til sidst i programmet og læse et fire linjers svar op fra dem i stedet,” forklarer Jacob Kragelund.

Men selvom slutinterviewet ofte er de enkelte programmers dramatiske klimaks, hvor dokumentation på snyd, løgn og bedrag forelægges, er det afgørende for Jacob Kragelund, at programmet beholder sin saglighed og ordentlighed.

“Målet med slutinterviewet er jo ikke, at de lægger sig grædende ned og siger undskyld. Jeg vil hellere have, at de selv finder skovlen frem og graver hullet dybere og dybere. Og det hjælper jeg dem gerne med,” siger han.

Men ifølge Jacob Kragelund handler det vigtigste mål med Kontant egentlig ikke så meget om at udstille svindleren, som det handler om at prøve at hjælpe seerne med at undgå svindel i første omgang.

“I situationer med sager hvor det ender galt, skal der ofte ikke så meget til for, at det kunne være forhindret. Så hvis vores programmer kan hjælpe til, at nogen undgår at falde i fælden, er det rigtig godt.”

ver udpeget en skurk, og hvor Jacob Kragelund er detektiven eller helten. Der skal også være plads nuancerne.

Desuden er han, og resten af holdet bag Kontant, uafhængige af politiet og opfører sig ikke som deres forlængede arm.

Men hvordan kan man være sikker på, at man for eksempel udpeger den rigtige skurk, når man netop ikke er politiet?

“Det er helt afgørende, at vi har dokumentation for vores kritik. Vi er jo ikke et rygteprogram. Man skal være helt sikker på, hvem der er skurken, og her er grundig forelæggelse helt centralt,” siger Jacob Kragelund.

Selvom han er med på, at Kontant ikke ønsker at kede seerne, må det ikke gå ud over den journalistiske ordentlighed.

Og netop ordentligheden er også noget af det der, på trods af Jacob Kragelunds stærke retfærdighedssans, helst skal fremgå af Kontant-programmerne, hvor han gerne vil møde de medvirkende med ro og en oprigtig nysgerrighed.

for mange. Det er vigtigt, at seerne kan identificere sig i den problemstilling, vi viser,” fortæller Jacob Kragelund.

Han understreger også det vigtige i, at Kontant-programmerne skal rumme et divers udvalg af sager. Der kunne laves 16 programmer om forsikringssvindel hver sæson, men “det ville jo nok blive for meget,” forklarer han.

I stedet forsøger redaktionen at favne bredt, og her behøver sagerne ikke at være for svimlende beløb.

“Det kan lyde som en kliché, men vi forsøger virkelig at tage folks problemer alvorligt, uanset hvor små de må være. Hvis nok mennesker oplever et problem, kan det godt være en Kontant-historie,” siger Jacob Kragelund.

Mindre sager kan nemlig sagtens gemme på stor uretfærdighed.

“Man kan da godt sige, at det er en mindre historie, når en dreng får serveret gam-

Det' jo bare et rygte

**Sladdereren har for længst fundet vej til
podcastformatet.**

TEKST: SOFIE AMALIE BORRESCHMIDT & KLARA ALLSOPP
ILLUSTRATION: ANNEMONE IDA JØRGENSEN

Et rygte flourer frit.

Via likes, kommentarer og delinger kan rygter ende som et kulørt emne på sendeplanen i et podcaststudie. Men hvem står med ansvaret, når et rygte bevæger sig fra Reddit til podcasterens mikrofon?

Sladderer trækker lyttere

De to podcasts, 'Det, Vi Taler Om' og 'Hvepsereiden', er kendt for at omtale rygter og sladderhistorier. Begges fremtid er for tiden usikker.

'Det, Vi Taler Om' beskriver selv sit format som et sladdermagasin, hvor kendte, politikere og kongelige kommer under kærlig behandling ifølge RadiolIII's hjemmeside.

Programmet har indtil for nyligt været sendt på RadiolIII. I det seneste afsnit fra den 18. september, fortalte vært, Ditte Okman, at programmet stopper på stationen. Ditte Okman fortalte også, at der endnu ikke er planer om, hvor og hvornår programmet genopstår igen.

Men fælles for årene 'Det, Vi Taler Om' har eksisteret i, er, at programmet har været udgivet på forskellige slags medier underlagt Pressenævnet.

Pressenævnet behandler klager over medier omfattet af medieansvarsloven. Nævnet udtaler blandt andet kritik, hvis medier tilsidesætter god presseskik.

Trods 'Hvepsereiden's' 30.000, ifølge Zetland, ugentlige lyttere har podcasten ikke været omfattet af Pressenævnet.

Til sammenligning estimerer podcastanalyseværktøjet Podscan, at 'Det, Vi Taler Om' har 651.000 månedlige lyttere.

I et afsnit fra den 21. september fortæller vært, Laura Sofie Krebs, at programmet ikke vil fortsætte, som det har gjort, grundet den nye Medieombudsmand, der skal træde til i 2027.

Laura Sofie Krebs fortæller, at hun vurderer, at 'Hvepsereiden' ville blive underlagt Medieombudsmanden.

"Hvis 'Hvepsereiden' skulle fortsætte som det, vi kender i dag, så skulle vi være nødt at forholde os til en helt ny virkelighed og noget af al den kritik, som vi har fået. Og helt ærligt, så tror jeg ikke, 'Hvepsereiden' ville kunne bære det i det lange løb," siger værten i programmet.

Fra Reddit til mikrofon

Værterne på 'Hvepsereiden' har været aktive brugere af det sociale medie, Reddit, når de skulle finde historier og rygter til podcasten.

Den praksis har mødt kritik.

I et interview i 'Q&Co' den 20. august 2026 bliver værterne spurgt, hvordan de mener, at de kan slippe afsted med at vide-

rebringe rygter. Værterne forsvarer viderebringelsen af rygter med, at de tydeligt fortæller lytterne, at der er tale om ubekræftede oplysninger. Samtidig understreger de, at 'Hvepsereiden' er sladder og underholdning, og ikke traditionel journalistik.

Sladder og underholdning der stammer fra rygter, hvis sandhedsværdi de selv anerkender ikke at kende til.

I programmet 'Q&Co' bliver 'Hvepsereiden' beskrevet som en podcast, der tager løse påstande fra Reddit op. Værterne fortæller, at de ikke ønsker at være en del af Pressenævnet.

Når en påstand bliver viderebragt i en podcast, får den en ny afsender og et nyt publikum.

Med viderebringelsen følger også presseetiske overvejelser, forklarer Maria Bendix Wittchen, studielektor i journalistik på RUC og ph.d. i presseetik og medieansvar:

"I journalistikken er det jo en kerneværdi at kunne dokumentere sine påstande og faktatjekke informationer, inden de viderebringes."

Netop dét skaber ifølge Maria Bendix Wittchen et dilemma for sladderformatet.

"Det er en del af problemet for et sladderprogram, at hele konceptet jo er, at man taler om en historie, som ikke er dokumenteret eller faktatjekket. Det stiller store krav til journalisterne og deltagerne i forhold at kunne udvise hensyn," siger hun.

Måden, hvorpå et rygte bliver præsenteret, har betydning for, hvordan lytteren opfatter det.

Reddit dukker også op som kilde til rygter i 'Det, Vi Taler Om'. Christina Skovsgaard er fast lytter af 'Det, Vi Taler Om' og har flere gange hørt panelet henvise til Reddit, når oplysninger bliver viderebragt i programmet. For hende gør det en forskel, hvordan oplysningerne præsenteres af panelet.

"Jeg er med på, at sladder kan have konsekvenser for nogen, men jeg synes, at de deklarerer det, når de i programmet citerer fra Reddit," siger Christina Skovsgaard.

For en lytter som Christina Skovsgaard kan deklARATIONEN gøre forskellen. Henvisningen til Reddit bliver en markering af, hvor sikkert hun skal tage oplysningerne.

"Jeg har en forventning om, at hvis de fremlægger noget som sandt, så har de undersøgt det nærmere," fortæller Christina Skovsgaard.

“Det er en del af problemet for et sladderprogram, at hele konceptet jo er, at man taler om en historie, som ikke er dokumenterede eller faktatjekket. Det stiller store krav til journalisterne og deltagerne i forhold til at udvise hensyn.

– Maria Bendix Wittchen, studielektor i journalistik på RUC og ph.d. i presseetik og medieansvar

Større platform, større skade

Et rygte bliver ikke mere sandt af at blive fortalt til en mikrofon. Til gengæld kan rygter nå ud til langt flere mennesker.

Det er netop rækkevidden, der ifølge Jonas Kuld Rathje gør en forskel. Illustreret Bunker talte med ham før, 'Det, Vi Taler Om' annoncerede, at de holder pause. Han er ansvarshavende chefredaktør for Teknologiens Mediehus, samt fast paneldeltager i 'Det, Vi Taler Om', og har selv været med til at viderebringe historier til et stort publikum.

"Man risikerer at gøre mere skade, hvis man har en stor platform," siger Jonas Kuld Rathje.

Ifølge Maria Bendix Wittchen betyder den større rækkevidde ikke, at enhver omtale af et rygte i sig selv er presseetisk problematisk.

"Det er ikke per automatik et problem at tale om sladder eller rygter i et program. Men man skal naturligvis være meget opmærksom på, hvorfor man gør det, hvordan man gør det, hvem man gør det om, og hvilken skade den omtale kan medføre," siger hun.

Samtidig har 'Det, Vi Taler Om' ifølge Jonas Kuld Rathje ændret karakter i takt med, at programmet er blevet større.

"Det er blevet kedeligere end det var engang, da der er kommet mere styr på det. Hvis man bare sidder og læste op fra Reddit uden at vide, om det passer, risikerer man at komme i konflikt med lovgivningen," siger Jonas Kuld Rathje.

Underholdningsgenren fritager ikke medierne for ansvar

I 2023 blev B.T., der dengang sendte 'Det, Vi Taler Om', kritiseret for et 32 minutter langt indslag i 'Det, Vi Taler Om'. Programmet indeholdt urigtige private e-mailkorrespondancer i en retssag. Mediet fik kritik for utilstrækkelig kildekritik og for at afvise den berørte parts anmodning om genmæle. Pressenævnets kritik viser, at underholdning ikke er fritaget for presseetisk ansvar.

Maria Bendix Wittchen peger på, at det handler om konsekvenserne for den, der bliver omtalt, og ikke blot om, at et program beskæftiger sig med rygter.

"Man skal overveje, hvorvidt den sladder og de rygter kan ende med at være så skadelige eller ødelæggende for dem, der omtales, at det ikke kan legitimere omtalen," siger hun.

Vi har forholdt 'Det, Vi Taler Om' og 'Hvepsereiden' for kritikken. De vendte ikke tilbage inden deadline.

Ramadan-kalender og WhatsApp-beskeder fra efterretnings-tjenesten: I Egypten samles mediemagten hos eliten

I Egypten har staten siden statskuppet arbejdet på at få kontrol over medierne. Det er særligt én virksomhed et symbol på.

TEKST: MADs MANDAU, KAIRO, EGYPTEN
ILLUSTRATION: SARA BRENDSTRUP

På en helt almindelig vej i den rige bydel, Heliopolis, i Egyptens hovedstad, Kairo, ligger der en atypisk bygning.

Bygningen er ellers på størrelse med de omkringliggende lejlighedskomplekser, men det store blå vinduesparti gør, at man ikke kan undgå at bemærke den.

Og så selvfølgelig det faktum, at bygningen huser en af Mellemøstens største medievirksomheder: United Media Service.

Et konglomerat, som har mange populære programmer, men også et vanskeligt forhold til armslængdeprincippet over for det egyptiske styre.

Ramadan-kalender

United Media Service (UMS) er en stor spiller i den egyptiske og arabiske medie verden og består af mere end 40 forskellige virksomheder.

Af dem blandt andet produktionsselskaberne, der laver den årlige ramadan-kalender, som minder om de danske julekalenderudsendelser, og er et stort kulturfænomen i den arabiske del af verdenen.

“Der er en stor egyptisk tradition i at producere tv-drama, og der er også mange penge i det,” forklarer mellemøstforsker ved Københavns Universitet, Christine Aster Crone.

“Historisk set er tv-dramaer også blevet brugt til at fortælle nationen, hvad det gode samfund er, hvad en god mand og kvinde er, og hvad den gode egypter er,” siger hun.

Ejet af efterretningstjenesten

Men det er ikke kun opdragende tv-drama, der gør UMS’ portefølje interessant. Konglomeratets 12 nyhedskanaler er nemlig kritiseret fra flere kanter.

Internationalt har Reuters beskrevet, hvordan halvdelen af United Media Services’ be-

FAKTA:

United Media Service opstod i 2016 som et resultat af en fusion mellem The Egyptian Media Group og D Media Group.

UMS ejer mere end 40 virksomheder. Heriblandt både en billetsalgsvirksomhed, reklamebureauer og tv- og radiokanaler. Men også de helt store produktionsselskaber, der er med til at bibeholde Egyptens omdømme som Mellemøstens Hollywood, hvor blandt andet den populære ramadan-kalender produceres.

Virksomheden ejes ifølge flere kilder, blandt andet Committee to Protect Journalists, af Egyptens Efterretnings-tjeneste og ledes til dagligt af bestyrelsesformand Seif El-Waziry.

styrelse har forbindelser til den Egyptiske Efterretningstjeneste.

Men også indenrigs har den systemkritiske journalist Mostafa Al-A'sar beskrevet, hvordan statslig indblanding præger nyhedsproduktionen hos United Media Services.

Det gør han i en artikel i 'The Tahrir Institute for Middle East Policy', som er en non-profit tænketank, der forsøger at bringe lokale stemmer fra Mellemøsten og Nordafrika ind i de globale politiske debatter om regionen.

I artiklen stod en tidligere medarbejder anonymt frem og fortalte, hvordan man på tværs af nyhedsredaktioner i UMS dagligt fik tilsendt beskeder i en WhatsApp-gruppe med en liste over emner, der skulle dækkes.

Derfor ligner mange af nyhederne på tværs af medievirksomhederne hinanden, ifølge artiklen.

Loyalitet overfor staten

Medielandskabet i Egypten er i høj grad præget af landets historie, og UMS viser, hvordan det har udviklet sig i de seneste ti år.

Det egyptiske styre har tidligere haft meget kontrol over medierne, men i årene under præsident Mubarak og op til det arabiske forår, åbnede der sig et mere frit medielandskab. Det ændrede sig da den nuværende præsident kom til magten, forklarer Christine Aster Crone.

“Egyptens præsident, Abdel Fattah el-Sisi, forsøger i høj grad at samle magten tæt på sig selv. Han har fra start gået benhårdt efter at samle den økonomiske, mediemæssige og politiske magt omkring den allerinderste magtelite,” siger hun.

“Han er ikke interesseret i, at der foregår en national debat om ham og hans politikker.”

Helt centralt i hans strategi har det været at have indflydelse på både de statsejede og private medier.

“Under præsident Sadat og især under præsident Mubarak åbnede man op for privatejede medier, men præsident Sisi har sørget for, at medierne nu er ejede af personer,

have økonomisk støtte fra aktører uden for Egypten.

“Man begrænser de private mediers økonomi ved at ulovliggøre udenlandsk finansiering, og man regulerer reklamepenge,”

siger Christine Aster Crone.

“Så hvis der er et medie, staten ikke bryder sig om, så sørger man for, at der ikke kommer reklamepenge, hverken fra staten eller fra andre firmaer. Det gør det svært at være et ‘uafhængigt’ medie.”

Hun understreger samtidigt, at udenlandske sponsorer også kan påvirke et medies afhængighed. Dog adskiller denne afhængighed sig fra de egyptiske medier, hvor økonomien er knyttet til staten.

Storbritannien og Egypten

En stor del af det arabiske forår var, at egypterne fik adgang til sociale medier. Så selv om de traditionelle medier er styret af staten, har egypterne også adgang til anden information, som det er i dag.

En undersøgelse fra Det Nordvestlige Universitet i Qatar fra 2019 viser, at 64 procent af egypterne dagligt får nyheder gennem de sociale medier. Højere er procentsatsen hos de 18-34-årige, her er det 74 procent.

En af de unge SoMe-brugere er 27-årige Shadi Abd El Rahim.

“Jeg tror ikke, at der er særligt mange blandt min generation, der ser nyheder i fjernsynet eller læser aviser,” siger han.

Førnævnte undersøgelse viser dog, at 83 procent af de 18 til 34-årige egyptere får nyheder fra tv-kanaler. For aviser gælder det kun seks procent.

Shadi Abd El Rahim er halvt egypter og halvt brite. Han flyttede permanent til Egypten i maj 2025, og han mener ikke, at der er en stor forskel på mediebilledet i de to lande, men han kan godt finde én enkelt.

“I Storbritannien ser man ofte Keir Starmer modtage kritik for sin politik, men i Egypten er det meget usandsynligt, at man ser den form for kritik,” fortæller han.

I øvrigt mener han ikke, at Egypten er ene om, at skellet mellem staten og medierne ikke er helt vandtæt.

“Der er mediekonglomerater i hele verden, som ejer de fleste medievirksomheder, så mange budskaber bliver ensartede alligevel,” siger Shadi Abd El Rahim.

Illustreret Bunker har kontaktet UMS med en række spørgsmål, men de ikke er vendt tilbage inden deadline.

FAKTA:

Det arabiske forår var en bølge af folkelige protester, der brød ud på tværs af Mellemøsten og Nordafrika i slutningen af 2010.

I Egypten væltede man præsident Hosni Mubarak, der havde siddet på magten siden 1981, og Egypten fik sin første demokratisk valgte præsident, Mohammed Morsi, i 2012.

Siden 2013 har Abdel Fattah el-Sisi haft magten, efter han med den egyptiske hær gjorde statskup.

som er loyale overfor staten,” forklarer Christine Aster Crone.

I forlængelse af det mener Christine Aster Crone også, at UMS er en del af den mediestrategi, hvor staten vil have kontrol over, hvilke nyheder der publiceres, og hvilke nyheder, der ikke får taletid.

Et eksempel på det statsinfluerede nyhedslandskab så man ifølge Christine Aster Crone i forbindelse med nedlukningen af Rafah-grænsen til Palæstina.

Efter Hamas’ terrorangreb den 7. oktober 2023 lukkede den egyptiske stat for grænseovergangen, og Israel bombede området af flere omgange for at gøre det uanvendeligt.

“Det var meget upopulært blandt den egyptiske befolkning, men det var ikke noget, man nævnte i de nationale medier. Hvis man nævnte det, så handlede det om national sikkerhed og at sikre sig mod islamister,” siger Christine Aster Crone.

Udenlandske donationer

Livet er nemmere for de egyptiske medier, der ikke er regimekritiske, og regimet gør det også sværere for medier, der gerne vil

Gør det nu bare.

KR.

...de første 3 måneder. Herefter 49 kr. / måneden.

Vi er KaJ. Vi er din og vores studenterforening i Dansk Journalistforbund, lige her på DMJX i Aarhus. Af studerende, for studerende. Vi laver arrangementer for os studerende, både fest med Kurt, filmaftener, pubquiz og mange andre sjove og hyggelige arrangementer.

Vi byder også på kurser og oplæg, så vi sammen kan blive klogere på branchen. Og hvis du har en strålende ide til et arrangement, så er det gennem os at du har mulighed for at udleve den.

Vores fællesskab er ikke kun her på skolen, det rækker ud i hele landet, til alle medie- og journaliststuderende. Vi er med til at uddele

den prestigefyldte Kravlingpris, vi råber branchen op igennem Dansk Journalistforbund og Fagbladet Journalisten, så vi bliver hørt når fremtidens mediebranche skal tegnes og så forhandler vi din løn og dine vilkår i praktik. Vi står stærkere sammen. Vær med, meld dig ind i KaJ.

Pssst! Det er også gennem os og Dansk Journalistforbund at du får dit pressekort.

Bliv medlem af KaJ og DJ på:
djmk.dk/blivmedlem

KaJ

TEMA: Udvikling

Kommentar fra
TEMA-redaktørerne

TEKST: MALOU DEGN FRIE, JOHANNE BO &
MARCUS BLADT HANSEN

I disse år er mediebilledet i gang med en større udvikling.

De traditionelle medier oplever færre og færre læsere under en decentralisering af brugernes medievaner.

Privatpersoner vinder frem som SoMe-æraens nyhedsformidlere, og selv i den traditionelle presse bliver det person-drevne mere bærende. Derfor forsøger de traditionelle medier at tilpasse sig ad forskellige veje.

Rundt på gangene på skolen såvel som i diverse mediehuse bliver der gættet og spået om fremtiden.

Er de traditionelle medier blot gamle hanelefanter, der klager over unge nu til dags? Hvad kan medierne lære af den nye udvikling? Og er tingene nu også så dystre, som de til tider bliver malet i medierne?

Der er mange forskellige former for udvikling, som udfolder sig samtidigt. Derfor kan det fremstå uoverskueligt at forholde sig til det hele.

Vi håber, at vi med dette tema kan skabe opmærksomhed på, hvad der bliver gjort for at følge med udviklingen i den tradi-tionelle mediebranche.

Læs om:

Hvordan livejournalistik kan være en måde at skabe ny forbindelse til læserne.

Hvordan Zetland og Constructive Institute forsøger at skabe mere fokus på håb, løsninger og nuancer for at fast-holde ellers nyhedstrætte brugere.

Hvad udsultningen af fotoredaktioner gennem de sidste år har betydet for, hvordan virkeligheden bliver dokumen-teret.

P3 Essensen og deres erfaringer med YouTube-videoer i længere format, når de hurtige højkantvideoer fylder folks feeds.

Hvordan Aarhus Stiftstidendes som lo-kalmedie i Danmarks yngste by forsøger at udvide deres rækkevidde på sociale medier gennem en "One Woman Army".

Liveredaktør: “Der er en su

Livejournalistikken er udbredt, og de fleste store mediehuse i Danmark måle på en måde at skabe et “community” mellem avisen og læserne i et fragmenteret

TEKST: CHRISTINE FROST

FOTO: CARL STUBKJÆR RAVNBÆK

Det er torsdag eftermiddag i medieby-en i Aarhus, og omkring halvtreds mennesker har fundet vej til en af Jyllands-Postens yderste lokaler. En intim sal med en lille scene og højt til loftet.

Her lyser store vinduespartier rummet op. Stolerækkerne er snart fyldte, hovedsageligt af et modent publikum med kompetencestri-ber og høreapparater.

Der bliver krædset for de betalende frem-mødte. Med loungemusik i baggrunden kan man på et hviddækket bord købe sig et glas rød- eller hvidvin eller et af de alkoholfrie alternativer, inden arrangementet begynder.

Det føles på én gang formelt og ganske afslappet, når journalist på Jyllands-Posten Anders Redder træder op på scenen.

“Det er dejligt at møde læsere ansigt til ansigt,” indleder han og fremhæver, hvor-dan publikum endelig bare skal kommentere eller stille spørgsmål undervejs.

“Det er fedt, at vi kan snakke om tinge-ne,” fortsætter han.

Livejournalistikken denne eftermiddag er på mange måder som at åbne den levende avis.

Anders Redder fortæller og sætter stem-ningen med billeder på et stort lærred bag sig.

Ekspert og senioranalytiker i Tænketa-nken Europa, Ditte Brasso Sørensen, supple-rer med fakta, tidslinjer og analyser.

Men dér, hvor man virkelig kan mærke, at man ikke bare læser avisen, er når Anders Redder interviewer Ditte Brasso Sørensen live på scenen.

Den efterfølgende samtale inddrager de fremmødte. Her har publikum mulighed for at stille opfølgende spørgsmål til både jour-nalisten og eksperten.

“Man kan ikke længere være et ansigtsløst medie.

Det er vigtigt at bygge et community.

– Anders Redder, journalist på Jyllands-Posten

Efter halvanden time er arrangementet slut, men selv her kan de fremmødte falde i snak med journalisten for en kort afrundende bemærkning.

Anders Redder har lavet liveevents for Jyllands-Posten før og er glad for, at man kan få en relation til læserne gennem det fy-siske møde.

“Man kan ikke længere være et ansigts-løst medie. Det er vigtigt at bygge et commu-nity,” fortæller han.

Det gør Jyllands-Posten blandt andet gen-nem deres koncept ‘JP-Oplev’. Her kan man både deltage som udefrakommende eller som abonnent.

På deres hjemmeside beskriver de det selv sådan her:

“JP Oplev forvandler indhold fra Jyllands-Posten til levende oplevelser. Det betyder, at du ikke kun læser avisen, men at du har mu-lighed for at opleve det, du læser.”

“Det er altid dejligt at høre noget nyt”

Sådan lyder det fra ægteparret Svend og El-sebeth Skou, der har holdt Jyllands-Posten i mange år.

De har begge set flere af de livejourna-listiske events gennem JP-Oplev før, og de holder aktivt øje med nye interessante arran-gementer i avisen.

“Man får en stærkere følelse af, hvad der rent faktisk sker ude i verden, end når man læser avisen,” lyder der fra Svend Skou, der også er glad for at møde journalisterne i vir-keligheden.

Et efter at mødes ude i virkeligheden”

har allerede en liveredaktion. Ifølge Zetland, Jyllands-Posten og Politiken er det en aktiv et mediebillende.

Han mener, at det er med til at styrke hans egen tillid til mediet.

“Hvis jeg læser en artikel i avisen med en journalist, jeg har mødt her, så får jeg lidt mere tillid til det,” siger han.

Skabelsen af et “community”

I et mere og mere fragmenteret mediebillende står journalistikken over for en kamp om opmærksomheden.

Ifølge rapporten ‘Audience Engagement i praksis: Hvordan danske publicistiske medier arbejder med at nå deres målgrupper’ fra DMJX (2021) er der et øget fokus på relationsopbygning i de adspurgte medier.

Det er vigtigt for medierne at få brugerne til at engagere sig i deres journalistik.

“Relationsopbygning indebærer her, at brugeren møder journalistikken i form af en person snarere end en institution. Det handler om at gøre afstanden mellem brugere og journalister mindre,” står der i rapporten.

På Politikens liveredaktion kan man mærke en udvikling i liveformatet.

“Vi har fået en stigende konkurrence, fordi flere mediehuse har fået øjnene op for

livejournalistik,” siger Marie Andersen, der er projektleder på Politiken Live.

Udviklingen kan også ses hos journalisterne selv, der i højere grad interesserer sig for livejournalistik.

“De har fået øjnene op for, hvad det kan at stå foran læserne. Det giver en ‘aha-oplevelse’ at se, at man også gør det for nogen.”

Men ifølge Marie Andersen skal man ikke tro, at det bare er et *quickfix* at lave livejournalistik, og så har man skabt noget brugerenengagement.

“Det kan ikke bare være et appendiks på noget journalistik. Hvis det skal virke, så skal det tænkes ind fra starten af,” mener hun.

Livejournalistik er en del af DNA’et hos Zetland

På Zetland arbejder man benhårdt med forholdet til læserne, og dette gøres særligt gennem et fokus på livejournalistik.

“Zetland har jo lavet liveshows, før vi blev en daglig avis, så det er jo virkelig en del af DNA’et at samles om journalistikken in real life.”

Sådan lyder det fra liveredaktør Merian Garde Gräs, der har arbejdet for netavisen i seks år.

Siden sommeren 2025 har hun været redaktør på liveredaktionen og planlægger og faciliterer liveevents samt værtstræner for Zetland på fuldtid.

På Zetland går man på mange måder all in, når det kommer til relationen mellem netavisen og brugerne.

Nogle gange med intime arrangementer som en fredagsbar med fællessang og journalistiske talks.

Andre gange på de helt store scener med arrangementer som Zetland Live. Et scene-show, hvor journalistiske historier bliver fortolket.

“Vores livejournalistik er en genre for sig,” siger hun.

“Det gælder om at fortælle historierne på scenerummets præmisser. Sluk lyset, når du interviewer Jacob Mark om at blive blind, fortæl finanskrisen med klassisk musik, bliv afbrudt af Nødbremsen før et indslag om aktivismens historie. *Show don’t tell*,” siger Merian Garde Gräs.

“Det må ikke blive kedeligt”

Kreativiteten bliver sluppet løs, når det kommer til at engagere brugerne og deres sanser. Her bruges underholdning som greb til at formidle journalistikken.

Merian Garde Gräs henviser til Christen Kold, en pioner inden for fri- og højskolebevægelsen, der sagde, “først oplive, så oplyse”.

Hvis man kan vække folks sanser og følelser, bliver publikum, ifølge Merian Garde Gräs, mere modtagelige over for den viden, man gerne vil kommunikere.

“Vi tror på, at når vi mærker noget sammen i samme rum og bliver påvirket, så er der resonans, som vi kan bruge til at starte samtaler og forbinde os til hinanden,” siger hun.

Merian Garde Gräs kan også mærke opbakningen til arrangementerne fra Zetlands læsere.

“Der er en sult efter at mødes ude i virkeligheden,” forklarer hun.

Zetland har planer om at fortsætte deres store fokus på livejournalistik. I september holdt netavisen en ambassadørkampagne, der skulle samle nye medlemmer.

Det blev en succes, og nu kan Zetland blandt andet prioritere endnu flere ressourcer på at sprede deres livejournalistik ud i landet.

En fysisk fremtid?

Selvom der ikke er lavet mange studier specifikt om livejournalistik, er der alligevel nogle tendenser, der peger på formatets relevans.

Adjunkt på DMJX Signe Kammersgaard Müller, der underviser i brugerforståelse, mener, at fysiske events som livejournalistik kan få en endnu større betydning i fremtiden.

“Det har vist sig ikke at lykkes at få aktiveret den yngre generation online,” siger hun og refererer til rapporten ‘Hvad unge mener, at de bør - og hvad de faktisk gør - med medier’ fra 2026, som hun har været med til at udarbejde.

Her fremgår det, at det er de færreste af de adspurgte 18-35-årige, der interagerer med det nyhedsindhold, de ser på nettet.

“Sociale medier er fora for information, ikke interaktion,” står der i rapporten.

Rapporten henviser også til anden forskning, der har vist, at de fysiske, personlige samtaler er danskernes foretrukne måde at interagere omkring nyheder på.

At gøre journalistikken til et fysisk arrangement kan altså potentielt være en måde at aktivere den unge målgruppe og få flere danskere ind i den offentlige samtale.

FAKTA:

Livejournalistik er et format, hvor journalistikken foregår live foran et publikum. Det kan være talks, performance eller dokumentariske fortællinger, men fælles for dem alle er, at de bygger på de journalistiske krav om dokumentation og gennemsigtighed.

Kilde: Lex

Journalistikken skal mere end at pege på problemer

Mens flere danskere vender nyhederne ryggen, arbejder medier som Zetland og organisationen Constructive Institute med at udvikle journalistikken. Her forsøger de at fastholde brugerne med journalistik, der fokuserer på løsninger, nuancer og dialog.

TEKST: SOFIE PYNT LARSEN
ILLUSTRATION: LINNEA KADIJEVIC

Der var engang, hvor nyhedsmedierne havde monopol på at fortælle, hvad der skete i verden. Sådan er det ikke længere.

I dag kæmper medierne om danskernes opmærksomhed som aldrig før. Sociale medier, streamingtjenester og et konstant informationsflow udgør en hård konkurrent til de ellers velkendte traditionelle nyhedsmedier.

Samtidig vender flere og flere danskere ryggen til nyhederne.

I Roskilde Universitets rapport 'Danskernes brug af nyhedsmedier' fra 2026 fremgår det, at op mod 34 procent af danskerne nu undgår nyheder tit eller nogle gange. Det er en stigning på syv procentpoint siden 2025.

Tidligere undersøgelser peger på, at mange undgår nyheder, fordi de opleves som domineret af krig, konflikt og dårlige nyheder.

Denne udvikling har fået medier som Zetland til at gentænke den klassiske nyhedsproduktion og i stedet skabe rum for færre historier med dybere gennemgang og mere kontekst.

Mere end dårlige nyheder

Tankerne bag konstruktiv journalistik er udsprunget hos Constructive Institute i Aarhus. Her arbejder man med at udbrede konstruktiv journalistik til redaktioner og journalister i både Danmark og udlandet.

Constructive Institute ser nyhedsundgåelsen som en af de største udfordringer for moderne journalistik.

Ifølge Simone Terndrup Kristensen, der er Head of Communications i organisationen, skyldes udviklingen blandt andet den måde, mange mennesker oplever nyhedsstrømmen på.

"Når seere, lyttere eller brugere falder fra, så er det den her følelse af at komme i dårligt humør, af afmagt, og at de alligevel ikke kan ændre på alt det dårlige, der sker," siger hun.

Forklaringen ligger tæt op ad de årsager til nyhedsundgåelse, som rapporten tidligere har dokumenteret. Her peger brugere blandt andet på et stort fokus på krig og konflikt, følelsen af at blive i dårligt humør og oplevelsen af at være overvældet af den samlede mængde nyheder.

For Simone Terndrup Kristensen handler løsningen ikke om at droppe den kritiske journalistik. I stedet ser hun den som en tilføjelse.

"Jeg kan kun se, at vi ender med at give et mere retvisende billede af verden, hvis vi ser verden med begge øjne. Det er vigtigt at sige, at konstruktiv journalistik ikke betyder, at vi skal lukke det kritiske øje. Det skal stadigvæk være der. Vi skal også bare være nysgerrige," lyder det fra hende.

Tanken er, at journalistikken ikke skal stoppe ved problemerne, men undersøge, hvilke løsninger der findes, eller hvordan andre har håndteret lignende udfordringer.

Zetlands arbejde med konstruktiv journalistik

Hos nyhedsmediet Zetland er konstruktiv journalistik en inkorporeret måde at tænke og producere journalistik på.

"Konstruktiv journalistik er et ord, vi bruger meget sjældent her på Zetland, egentlig," fortæller Nanna Schelde, der er journalist på Zetland.

Det betyder dog ikke, at tankegangen er fraværende. Tværtimod.

For selvom termen 'konstruktiv journalistik' ikke er måden, de på Zetland beskriver journalistikken på, genkender Nanna Schelde helt klart tankegangen bag.

"Vi taler jo meget om, at vi forsøger at arbejde nuanceret, og at vi siger på linjerne, hvis vi er i tvivl," siger hun.

Når journalisterne på Zetland producerer historier, arbejder de ud fra seks forskellige brugerbehov. Især to brugerbehov fremhæver Nanna Schelde som vigtige.

"Vi har blandt andet et brugerbehov, der hedder 'Giv mig håb', og et, der hedder 'Udfordr mit verdenssyn'," fortæller Nanna Schelde.

"Jeg krydser af, hvilket brugerbehov jeg mener, jeg rammer med historien," siger hun. Journalisterne skal aktivt tage stilling til, hvilket behov deres historie opfylder, fordi for Zetland handler det ikke kun om at fortælle, hvad der er sket, men også om, hvilken oplevelse eller forståelse læseren skal stå tilbage med, uddyber hun.

De tre søjler

Når Constructive Institute taler om konstruktiv journalistik, handler det ikke om at fylde nyhedsfladen med solstrålehistorier. I stedet bygger tilgangen på det, instituttet beskriver som tre søjler: løsninger, nuancer og offentlig samtale.

Den første søjle handler om løsninger.

Når journalistikken har afdækket et problem, kan næste skridt være at undersøge, hvordan andre har håndteret samme udfordring.

"Det løsningsorienterede ben er, hvor man netop kigger på løsninger. Har nogen forsøgt at gøre det her et andet sted, hvor de lykkes med det?" siger Simone Terndrup Kristensen.

Den anden søjle handler om nuancer. Ifølge instituttet har journalistikken traditionelt haft et stærkt fokus på konflikter og problemer, men verden består af mere end det.

Som eksempel peger Simone Terndrup Kristensen på corona-nedlukningerne. Mange historier handlede om de elever, der mistrivedes under hjemmeundervisningen. Men langt færre beskæftigede sig med de elever, der faktisk oplevede det modsatte.

Den sidste søjle handler om, hvad der sker, når historien er

udkommet. For journalistik handler, ifølge instituttet, ikke kun om at informere, men også om at skabe et grundlag for debat.

"Det tredje ben er det her med den offentlige samtale. At man faciliterer og styrker den offentlige samtale med henblik på at styrke demokratiet," siger Simone Terndrup Kristensen.

Især det sidste ben lægger Simone Terndrup Kristensen vægt på betydningen af.

"Jeg ser det virkelig som altafgørende for, at vi som medier har en fremtid. Det med, at der er nogle mennesker, der sørger for, at mennesker taler sammen."

Til sammen skal de tre søjler ifølge Simone Terndrup Kristensen bidrage til en journalistik, der ikke kun beskriver problemerne.

Hun og Constructive Institute mener, at brugerne også skal have mere viden om, hvorfor problemerne opstår, hvordan de påvirker samfundet og hvilke veje der findes fremad.

Medlemmer og den tredje søjle

For at fastholde brugerne forsøger Zetland også at skabe en tættere relation til publikum. Abonnenter omtales som medlemmer, og de bliver aktivt inviteret ind i journalistikken gennem kommentarer, diskussioner og idéer til nye historier.

"Vi er vores medlemmer," siger Nanna Schelde. Ifølge hende kan medlemmernes input ofte være med til at pege journalisterne i retning af nye historier eller nye perspektiver på eksisterende emner.

Tanken er, at mennesker har lettere ved at engagere sig i journalistik, hvis de føler sig som en del af samtalen frem for blot modtagere af information.

Et demokratisk problem

Selvom konstruktiv journalistik kan ses som et forsøg på at fastholde brugere, er argumentet, at der er mere på spil end abonnementsindtægter.

Når flere mennesker aktivt undgår nyheder, bliver det også sværere for journalistikken at udfylde sin demokratiske rolle.

"Det er jo et demokratisk problem, hvis alle folk holder op med at være orienteret om verden. Så mister vi samfundsdebatten," siger Simone Terndrup Kristensen.

Om konstruktiv journalistik kan vende udviklingen, er endnu uklart.

Men både medier som Zetland og organisationer som Constructive Institute ser den som et vigtigt svar på en ny medievirkelighed, hvor brugernes opmærksomhed ikke længere kan tages for givet.

Hvem skal dokumentere virkeligheden, hvis fotojournalisterne *forsvinder*?

De sidste 25 år er fotoredaktioner blevet udsultet landet over. Nu er tre fotojournalister gået sammen for at sætte fokus på en udvikling, der truer troværdigheden og kvaliteten i dansk journalistik.

TEKST: MARIKKA SEKJÆR GRARUP
ILLUSTRATION: SOFIE ATTRUP

I en verden hvor troværdig, oplysende og engagerende journalistisk dækning af historier fra både ind- og udland er udfordret, er fotojournalistikken afgørende. Fordi den kan noget andet end det skrevne ord. Fotografiet dokumenterer, sætter ansigt på historier og viser, hvordan verden ser ud. Det er gennem fotojournalistikken, at man kan forstå samfund og dele af verden, man ikke selv kender. Men fotojournalistikken står over for en krise, og det har den gjort længe. Det er i hvert fald sådan fotojournalister, der står bag et opråb til Christiansborg, ser det.

“Man er nødt til at forstå andre menneskers liv. Og det kan fotografiet give mulighed for. Det at forstå, se og opleve andre dele af verden og andre menneskers liv er en essentiel forudsætning for at kunne træffe velinformerede valg,” siger Kasper Løftgaard, en af de tre fotojournalister bag opråbet.

Sammen med sine kollegaer, Emil Ryge og Sofia Busk, kæmper de for fotojournalistikens overlevelse. Men det kræver handling, hvis vilkårene for fotojournalister skal forbedres.

De tre fotojournalister er gået sammen om et opråb til Christiansborg og med en særlig stærk appel til kulturministeren: Hvis danske fotojournalister skal have den fornødne tid og de dertilhørende ressourcer for at lave ordentlig og troværdig fotojournalistik, er det nødvendigt med handling nu.

Emil Ryge, fotograf og underviser på KBH FILM & FOTOSKOLE, rakte til Årets Pressefoto i 2025 ud til daværende kulturminister, Jakob Engel-Schmidt, med et opråb om at skabe bedre vilkår for danske fotojournalister. Selv fortæller han, at han ville få noget ud af den tid, han skulle bruge på scenen.

“Jeg vidste, at kulturministeren ville være til stede og så tænkte jeg ‘nå, nu kan jeg lige så godt få noget ud af det’. Så inviterede jeg mig selv på kaffe i Kulturministeriet” siger Emil Ryge.

Som stifter af nyhedsbrevet og podcasten, Dansk Dokumentarisme, var han allerede i gang med at arbejde for vilkårene i branchen. Efterfølgende henvendte han sig til sine kollegaer, Kasper Løftgaard og Sofia Busk, og sammen råber de nu både branchen og Christiansborg op.

Hvor galt står det til?

Før Emil Ryge, Kasper Løftgaard og Sofia Busk troppede op på Christiansborg, indsamlede de data, der tydeligt viser, hvordan det faktisk står til. Ifølge Emil Ryge var det nødvendigt at kende omfanget for at kunne råbe politikerne op.

På et udvalg af danske medier var der i

året 2000, 130 fastansatte fotojournalister. I dag er det tal reduceret til bare 26. Det er en tilbagegang på omtrent 82 procent.

“Da vi skulle ind på Christiansborg, indsamlede vi baggrundsdokumentation for, hvor mange fotografer, der er blevet fyret. Og der er jo en enorm tilbagegang. Samtidig med det har freelance-taktserne stået mere eller mindre stille siden dengang,” fortæller Emil Ryge.

Ifølge Kasper Løftgaard, fotograf og bestyrelsesmedlem i Pressefotograførbundet, understreger det blot vigtigheden i at lave et opråb.

“Jeg er i tvivl om, om det er vigtigere nu, end det var for 10 år siden. Men det er

på, at det faktisk har stået stille i 25 år.

Emil Ryge frygter, at både medier og politikere ikke forholder sig til realiteten. Hvis ikke noget ændrer sig, risikerer vi at der ikke længere bliver produceret ordentlig og troværdig fotojournalistik.

“Vi har en frygt for, at man tager det som en selvfølge, at de billeder bliver lavet. Hvis den her udvikling fortsætter, er der ikke

hed er en grundsten for fotojournalister – at vise, hvordan samfundet faktisk ser ud.

Hvis man spørger Emil Ryge, er det måske også det, som kan blive fotojournalisternes redning. I en verden, hvor AI skaber frygt for misinformation, og det bliver sværere at navigere i, hvad der er sandt og falsk, har fotojournalisterne en stor fordel. Han og kollegaerne tror på, at den enkelte fotojournalists troværdighed kan blive værdifuld.

“AI kan godt gå hen og blive en styrke for fotojournalistikken, fordi folk ikke stoler på alt på internettet. Nu kan det blive vores styrke, at fotografierne kommer fra nogle bestemte, dygtige og professionelle personer, man ved, at man kan stole på.”

Fremtiden for fotojournalistikken

Frygten for AI og misinformation er også noget af det, politikerne hæfter sig ved. Siden det første møde med Jakob Engel-Schmidt er ny kulturminister, Zenia Stampe, kommet til. Udover at have afholdt møde med Zenia Stampe, har Emil Ryge, Kasper Løftgaard og Sofia Busk også brugt tid med relevante ordførere fra øvrige partier.

De kæmper nu for at blive en del af de kommende medieforhandlinger. De håber, at der bliver oprettet en fond, som fotojournalister kan søge, så fotojournalistik ikke altid skal være direkte finansieret af et medie.

“Vi argumenterer for, at noget af mediestøtten, skal kunne søges direkte af udøverne – og vi kan konstatere, at pengene, hverken kommer til os eller ud til fotoafdelingerne lige nu”, siger Emil Ryge.

For både Emil Ryge og Kasper Løftgaard handler kampen ikke kun om deres egen branche, men om samfundets adgang til troværdig dokumentation. De frygter, at fremtidens vigtige historier risikerer at gå tabt, hvis der ikke afsættes midler til den fotojournalistik, der kræver tid og ressourcer. Derfor presser de fortsat på for politisk handling. Som Kasper Løftgaard formulerer det:

“Der skal eksistere fri fotojournalistik og funding til fri fotojournalistik.”

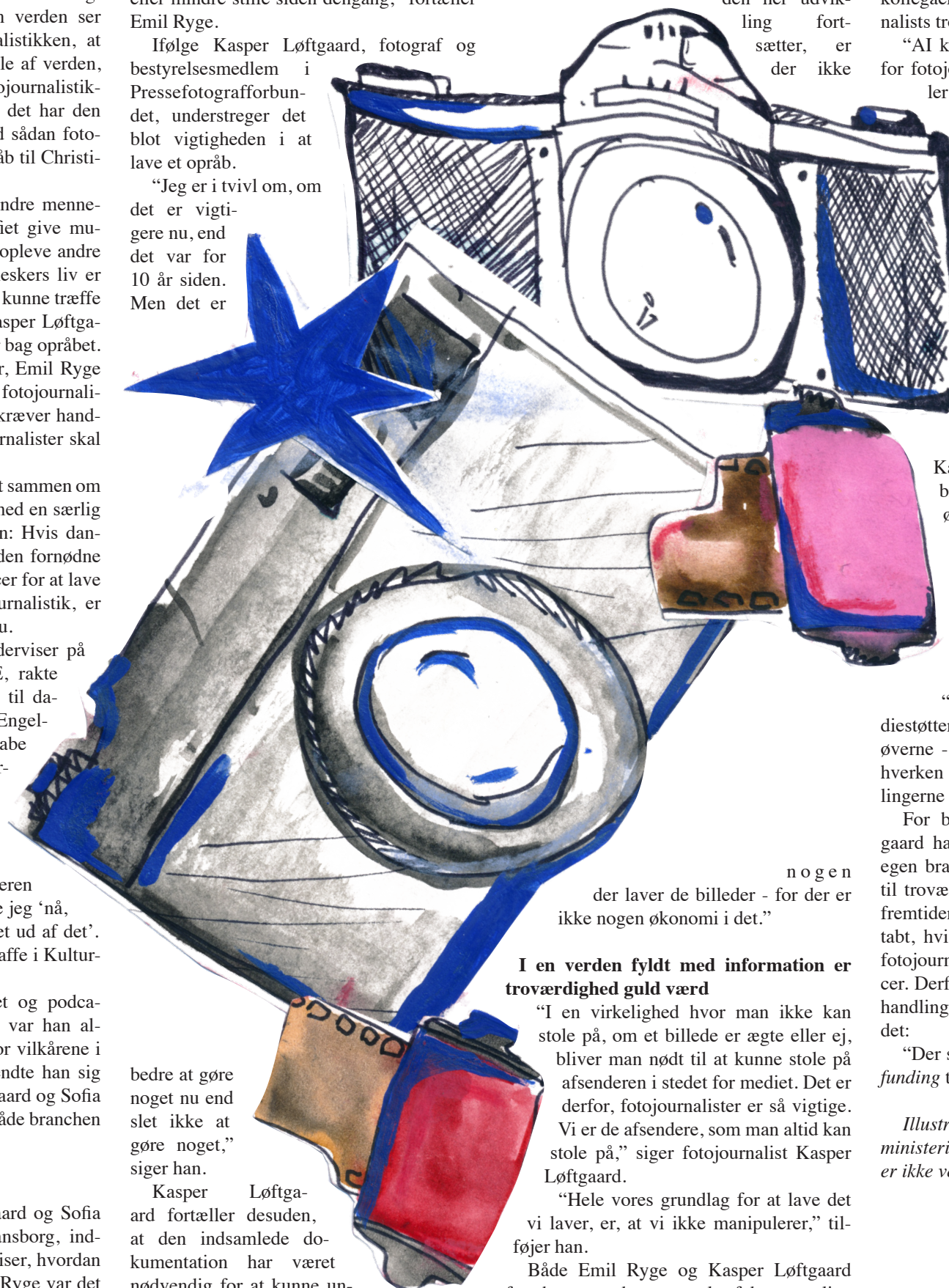
Illustreret Bunker har kontaktet Kulturministeriet med en række spørgsmål, men de er ikke vendt tilbage inden deadline.

I en verden fyldt med information er troværdighed guld værd

“I en virkelighed hvor man ikke kan stole på, om et billede er ægte eller ej, bliver man nødt til at kunne stole på afsenderen i stedet for mediet. Det er derfor, fotojournalister er så vigtige. Vi er de afsendere, som man altid kan stole på,” siger fotojournalist Kasper Løftgaard.

“Hele vores grundlag for at lave det vi laver, er, at vi ikke manipulerer,” tilføjer han.

Både Emil Ryge og Kasper Løftgaard fremhæver, at dette er nogle af de væsentlige grunde til at kæmpe for bedre vilkår og ressourcer til fotojournalister. Fordi troværdig-

Længere videoer på YouTube Sådan gør P3 Essensen

I takt med at unge fjerner sig fra traditionelle nyhedsmedier, forsøger P3 Essensen at fange dem på YouTube.

TEKST: LIVA STAALHØJ

FOTO: CARL STUBKJÆR RAVNBAK

På DR's YouTube-kanal, P3 Essensen, guider værterne Jo Brunak og Jonathan Korsager seerne gennem nyhedsvideoer, der handler om alt fra krig og pornoafhængighed til havvandets kvalitet.

I deres lange videoer kan de med forskellige kilder og grafiske illustrationer give deres unge målgruppe forståelse og perspektiv på nyheden.

“Grundstenen af Essensen er jo at tage et emne, forklare det og give det noget perspektiv,” fortæller Jonathan Korsager.

“I virkeligheden tror jeg det handler meget om at lave noget, som man gerne selv vil se, og prøve at mærke efter i maven og tænke på, hvordan jeg selv synes, det kunne være fedt at formidle historien.

– Jo Brunak, P3 Essensen

Journalistik til unge

Journalistik har udviklet sig de sidste mange år. I dag laver medier som DR ikke kun indhold på radio og fjernsyn, men også på sociale medier som YouTube for at ramme den yngre målgruppe.

“Vi kan se, at det er den unge målgruppe, der oftere vælger traditionelle medier fra, og derfor stiller det nye krav til, hvordan vi skal fortælle historier,” siger Jonathan Korsager.

En rapport fra Center For Nyhedsforskning viser, at der i 2025 var 58 procent af unge mellem 18 og 24 år, der fik deres nyheder fra sociale medier, herunder YouTube.

Når de på P3 Essensen skal lave indhold til den unge målgruppe, er det ifølge Jonathan Korsager en fordel, at de selv er unge. Han mener, at de kan gøre indholdet mere relaterbart, end hvis de var værter på TV Avisen.

Når de selv er unge, kan de også bedre selv sætte sig ind i, hvad det er, de unge gerne vil se. Derfor bruger Jo Brunak meget sin egen mavefornemmelse til at finde ud af, hvordan en historie skal formidles.

“I virkeligheden tror jeg det handler meget om at lave noget, som man gerne selv vil se, og prøve at mærke efter i maven og tænke på, hvordan jeg selv synes, det kunne være fedt at formidle historien.”

Med YouTube-plattformen prøver de på P3 Essensen at ramme den unge målgruppe ved at tage tungere emner og gøre dem mere orienteret mod YouTube. Under kommunalvalget lavede de for

giver forståelse og perspektiv:

eksempel en video om kommunal ulighed, hvor de var ude og besøge Danmarks rigeste og fattigste kommuner.

“På Essensen kommer historien altid først, men fordi vi er på YouTube, kan vi bruge nogle platformsbestemte greb, der kan styrke fortællingen, når det giver mening for historien,” forklarer Jo Brunak.

Sådan holder P3 Essensen sig relevant

Jonathan Korsager og Jo Brunak mener, at de på P3 Essensen har et ret tydeligt DNA, som ikke nødvendigvis følger med de trends, man ellers ser på YouTube.

Men de holder stadig øje med, hvad der trender, da det kan give mening for dem at læne sig mere ind mod det.

“Vi skal stadig holde fast i, at vi er et public service-medie, og vi har et ansvar for at fortælle det rigtige. Men derfor kan man godt låne nogle virkemidler en gang i mellem,” forklarer Jonathan Korsager.

Han mener også, det er vigtigt hele tiden at følge med i, hvilket indhold deres målgruppe på 18-24 år kan lide.

“Dem der er 18 år om ti år kan måske lide noget andet, end dem der er 18 år i dag, og til den tid skal vi stadig kunne være forklarende og give noget perspektiv,” fortæller Jonathan Korsager.

Nogle gange inviterer P3 Essensen et brugerpanel, der består af både kanalens seere og personer, der ikke ser deres videoer, ind til at give feedback på indholdet.

De fortæller, hvad de er interesseret i at se, hvad de vil se mere af, og hvad der fungerer godt eller dårligt.

Jonathan Korsager mener, at det er vigtigt at fortsætte med at invitere brugerne ind, så P3 Essensen kan fortsætte med at udvikle sig og forblive relevante.

Halen på historien

DR har lavet journalistik på YouTube i lidt over otte år. I starten var YouTube-kanalen under DR Nyheder, men i 2022 blev der lavet en omstrukturering, der gjorde, at det skiftede til P3 og fik navnet P3 Essensen.

I dag har de en følgerskare på 146.000 abonnenter og uploader en video på 10-20 minutter cirka en gang om ugen.

De lange videoer er noget, der skiller sig ud i forhold til andre sociale medier som TikTok og Instagram, hvor unge også får deres nyheder fra. Her ses journalistikken især som videoer i kort format. Jonathan Korsager pointerer, at de korte videoer også er vigtige, men at de kan noget andet end de lange videoer, som dem P3 Essensen laver på YouTube.

”De korte videoer kan nå ud til rigtig mange og er især gode til de dagsaktuelle nyheder. Men vi kan lige give den der hale på historien.”

Jonathan Korsager mener, at mange unge nok på den ene eller anden måde skal få deres nyheder, men at der ofte er en del, der sker, inden eller efter en nyhed finder sted, som brugeren ikke bliver informeret om.

“Det kan godt være, at du hører, at der er droner over Danmark. Men så kan vi fortælle, at det er fordi, der er nogen, som befinder sig i en hybridkrig, hvor Rusland prøver at teste grænser og provokere,” forklarer Jonathan Korsager.

De lange videoer, der giver forståelse, er for Jo Brunak, vigtige i en verden, hvor alting går meget hurtigere, og formater bliver kortere.

Virkemidler driver fortællingen

På P3 Essensen er de et stort hold bag hver video. Oftest består en produktion af en tilrettelægger, en fotograf, en grafiker og en vært.

Når de skal finde ud af, hvordan historien skal formidles, og hvilke virkemidler der skal bruges, er det i tæt samarbejde med hele redaktionen.

“På redaktionen har vi nogle, der er dygtige til at lave grafik, nogle der er dygtige til at klippe og nogle gode tilrettelæggere, og vi samarbejder meget på redaktionen om at få det bedste produkt,” forklarer Jo Brunak.

I nogle videoer medvirker Jo Brunak og Jonathan Korsager selv, hvor de er ude og interviewe forskellige kilder, eller hvor de sidder og forklarer. I andre videoer gør de brug af interviews med eksperter.

Der er også videoer, hvor værterne slet ikke er med, men i stedet speaker bag kameraet. Det kan for eksempel være, hvis det er et emne, der er svært at tage billeder af, eller hvor de ikke kan tage ud og lave reportage eller voxpop.

“Det er en stor del af historiefortællingen at se på, hvordan vi fortæller historien på den mest spændende måde,” fortæller Jo Brunak.

For at gøre fortællingen mere spændende, peger Jonathan Korsager på, at de med journalistik på YouTube kan bruge nogle andre virkemidler, end hvad de for eksempel kan på TV-avisen.

“De korte videoer kan nå ud til rigtig mange og er især gode til de dagsaktuelle nyheder. Men vi kan lige give den der hale på historien.

– Jonathan Korsager,
P3 Essensen

På YouTube-videoerne har de mulighed for at sætte musik og lydeffekter indover, hvilket ifølge Jonathan Korsager er noget af det, der driver fortællingen.

“Nogle gange når der er gennemsyn af videoen, inden der er sat musik på, er det gæbende kedeligt at sidde og høre,” fortæller Jonathan Korsager.

Et andet virkemiddel P3 Essensen tænker meget over er klipning. Det er vigtigt for dem, at klipningen ikke går for langsomt, så det ikke er den samme, der sidder og snakker i lang tid ad gangen.

Samtidig har de lært gennem den feedback, de har fået fra brugerpanelet, der har været inde og se deres videoer, at klipningen heller ikke skal gå for hurtigt.

Jo Brunak fortæller, at det især er vigtigt ved de tungere emner, hvor informationen skal nå at lande hos seeren.

Mikalas *One Woman Army* skal føre Stiften frem på sociale medier

Unge nyhedsvaner peger mod de sociale medier. Som det ældste lokalmedie i de unges by, har Århus Stiftstidende set det nødvendigt at øge deres SoMe-tilstedeværelse.

TEKST: MARIA RYTZ

ILLUSTRATION: SARA BRENDSTRUP

Da Mikala Kjarbo Sørensen sagde ja tak til jobbet som SoMe-ansvarlig hos Århus Stiftstidende, vidste hun godt, at rollen indebar et stort ansvar. Det skulle dog ikke komme i vejen for den vision, hun og Stiften havde om at blive mere relevante på sociale medier. Især ikke når nyhedsstrømmen også rykker sig fra de traditionelle mediekilder.

“Jeg så en enormt fed udfordring i at være med til at løfte Stiftens tilstedeværelse på sociale medier til et nyt niveau,” siger Mikala, da hun tænker tilbage til for lidt over et år siden, da hun blev ansat ved Århus Stiftstidende.

Siden da har Mikala haft travlt, og hun er blevet et velkendt ansigt i Århus – eller rettere på århusianernes sociale medier. For selv om man måske ikke kender Mikala af navn, kender man stensikkert hendes ansigt fra de mange Stiften-videoer på blandt andet Instagram.

Hun optræder nemlig på næsten alle de reels og tiktoks, der er lagt op af Århus Stiftstidende – eller Stiften, som mediet bliver kaldt i folkemunde.

Spørgsmålet er, om sociale medier er vejen til at holde sig aktuel i nyhedsmediernes verden. Også når det gælder et mere traditionelt lokalmedie som Århus Stiftstidende.

Et ressourceregnskab

For Århus Stiftstidende kræver det ressourcer at have en fuldtidsansat til at styre de sociale medier:

“Når man ansætter en som mig på fuldtid, der ikke laver traditionelt journalistisk arbejde i form af artikler, kræver det, at pengene kommer et sted fra,” forklarer Mikala.

I første omgang valgte man én person til at styre de sociale medier, som siden hen er gået på barsel. Hertil kom Mikala og hendes *One Woman Army*. Hendes fornemste opgave kan opridses ganske enkelt: alt det, der hører under SoMe.

Hun står for at lave videoer til Stiftens Facebook, Instagram og, siden oktober sidste år, TikTok. Hun optager størstedelen af videoerne selv, speaker, tilrettelægger og styrer strømmen af det Stiften-indhold, der skal poppe op på århusianernes feed.

En ung by

Stiften er indbegrebet af et traditionelt lokalmedie, og det er Mikala også bevidst om – især hvilke udfordringer det kan bringe med sig.

“Det er ikke nogen hemmelighed, at Stiften er lidt bagud. Vi er kommet lidt sent ind i *gamet*. Selvom vi har haft en Instagram-profil i lang tid, tror jeg kun, der havde været en ansat udelukkende til at være ansvarlig for sociale medier i et års tid, inden jeg kom til posten,” siger hun.

Ifølge Mikala kan en ung person som Stiftens ansigt på sociale medier være med til at appellere til et andet publikum. Hun nævner ansvarshavende chefredaktør på Stiften, Jan Schouby, som eksempel.

“Jeg er ret overbevist om, at hvis Jan Schouby, som er indbegrebet af Stiften, men også lidt ældre end mig, i stedet fremgik af videoerne, ville det appellere til en anden skare end de unge, som jeg

med min fremtræden prøver at appellere til.”

Og netop de unge er vigtige for Stiften. Et lokalmedie i Århus kræver en rækkevidde, som skal nå ud til både den ældre og den yngre generation. I bydelen Århus C er halvdelen af beboerne i 20'erne, mens det overordnede tal for Aarhus Kommune ligger på

omtrent en fjerdedel.

Det er en bred befolkningsgruppe, der skal tages højde for, når et lokalmedie gerne vil nå hele demografien.

Relevans i en ny medieverden

Mikala forstår godt, hvorfor det er vigtigt for nyhedsmediernes at følge med på de sociale medier.

“Jeg tror, sociale medier er helt essentielle, hvis et medie skal blive ved med at være relevant. Især skal man huske at indordne sig under hvilke medievaner, befolkningen har.”

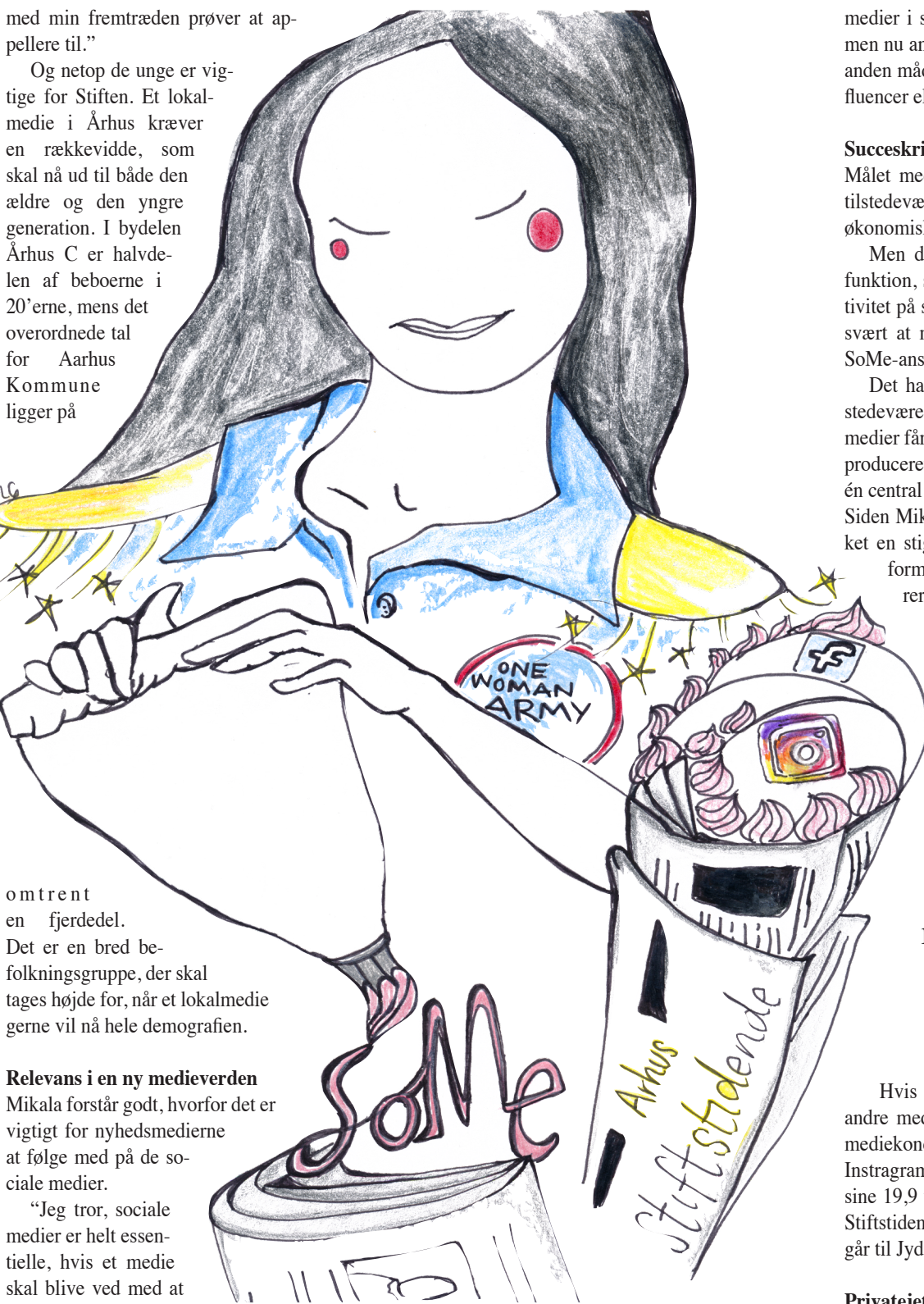
Hun er derfor også bevidst om, at arbejdsmetoderne skal nytænkes og lægges om, så journalisterne kan producere indhold, der er nemt for brugerne at følge med i.

“Hvis brugerne ikke ser os på sociale medier, hvorhenne gør de så? Hvor mange får ikke deres nyheder på sociale medier efterhånden?”

Nye medievaner

Inger K. Larsen er lektor på DMJX og for nyligt begyndt på forskningsprojektet ‘Når journalistik møder influencerkultur’. Sammen med lektor på DMJX, Helle Lyster, undersøger hun, hvilken betydning det har, at influencere og enkelte journalister bidrager til nyhedsmediernes indhold på de sociale medier.

“Der er en tendens til, at medierne ansætter folk til i hvert fald også at betjene de sociale me-

medier i stor stil. De har været der i mange år, men nu ansætter de folk til at lave nyheder på en anden måde. Om de så kalder dem for nyhedsinfluencer eller SoMe-medarbejdere.”

Succeskriteriet

Målet med en SoMe-ansvarlig er synlighed og tilstedeværelse for mediet for ikke at nævne det økonomiske aspekt.

Men da der hos JFM endnu ikke findes en funktion, som kan analysere konvertering af aktivitet på sociale medier til abonnenter, er det svært at måle den økonomiske succes med en SoMe-ansvarlig, forklarer Mikala.

Det handler i stedet om at kigge på den tilstedeværelse og de følgere, som Stiftens sociale medier får af de videoer og det indhold der bliver produceret. Derfor fokuserer Mikala i stedet på én central faktor: interaktion.

Siden Mikala begyndte på Stiften, har hun mærket en stigende interesse for avisens indhold, i form af folk der *liker*, deler og kommenterer på Stiftens opslag.

“Jeg er klar til at lægge hovedet på blokken og sige, at vi er blevet meget mere synlige for folk igennem vores tilstedeværelse på sociale medier.

– Mikala Kjarbo Sørensen

Hvis man sammenligner Stiften med de andre medier, som hører under den privatejede mediekoncern JFM, er Århus Stiftstidende den Instagram-profil, der har klart flest følgere med sine 19,9 tusinde. På andenpladsen ligger Fyens Stiftstidende med 16,5 tusinde, og tredjepladsen går til JyskeVestkysten med 10 tusinde følgere.

Privatejet medie

Det giver ifølge Mikala ikke mening at sammenligne Stiften med større medier eller public service-medier.

“Man kan ikke sammenligne os med et public service-medie – hvis vi skal have flere SoMe ansatte, skal de midler trækkes fra en anden journalist, der sidder og skriver artikler,” siger hun.

For selvom platforme som TV 2 Kosmopol, TV Midtvest eller den mest oplagte rival til Stiften, TV 2 Østjylland, alle har markant flere følgere på sociale medier, har de også et andet økonomisk udgangspunkt. Når det er sagt, kigger Mikala stadig efter nye højder i forhold til Stiftens sociale Medier.

“Jeg håber og drømmer om, at vi kan udvide vores SoMe-afdeling, for jeg ved at vi har meget mere potentiale end det, vi leverer lige nu.”

dier. Eksempelvis var Fyens Stiftstidende en af de første, der ansatte det, de kaldte for en nyhedsinfluencer for et års tid siden. Han er uddannet journalist og arbejder rigtig meget på de sociale medier og TikTok,” siger Inger K. Larsen

Hun understreger, at mange medier, som P3 og TV 2 Echo, allerede har arbejdet i sociale medier på den her måde før, hvor man eksempelvis har samarbejdet med influencere.

“Det bunder i, at traditionelle medier ikke kan få fat på de unge,” siger Inger K. Larsen og henviser til RUC’s rapport ‘Danskernes brug af nyhedsmedier’ fra 2026. Den viser i tråd med meget andet medieforskning, hvordan unge i lavere grad bruger de traditionelle medier, men i stedet bruger sociale medier som kilde til at få nyheder.

“Det er udelukkende derfor, at medierne, hvoraf mange har en forpligtigelse til at levere nyheder og andet indhold til unge, går på sociale

Det er dumt at lade være.

KR.

...når du er studerende. Herefter er vi den billigste a-kasse for dig!

Få økonomisk tryghed efter studiet – helt gratis.

Som medlem af AJKS får du ret til dagpenge – og penge ind på kontoen, når SU'en stopper. Så er huslejen stadig dækket. Samtidig bliver du medlem af en a-kasse, der er specialister i arbejdsforholdene inden for medier, kommunikation og kreativitet – og kan hjælpe dig med meget mere end økonomi.

Når du søger studiejob – eller er nyuddannet – kan vi rådgive dig om, hvordan du kommer godt i gang med jobsøgningen, hvilke tilbud du kan gøre brug af, hvilke kompetencer du kan sætte i spil i dit ansøgningsmateriale, og hvordan du når i mål.

Læs mere på ajks.dk/tryghed

Derudover får du:

- Fri adgang til alle vores arrangementer med mulighed for at netværke med andre i branchen
- Din egen personlige a-kassevejleder
- Karriere og praktikvejledning
- Brancherelevante nyhedsbreve, podcast og faglige input og meget mere.
- Det er gratis at være medlem, når du er studerende – og en rigtig god idé, når du er færdig.

ajks⁷

Debatindlæg bragt i Illustreret Bunker er alene et udtryk for skribentens eller skribenternes holdning

TEKST: STIG BO MATTHIESEN

ILLUSTRATION: SABA PEDERSEN

DMJX-opsang

DMJX burde tilskynde deres studerende til at rejse ud i verden for at se og lære – ikke det modsatte. Det skriver journalist og højskolelærer, Stig Bo Matthiesen, i dette debatindlæg.

I skøn samklang med mit journalistiske virke har jeg haft den glæde og ære at undervise unge kvikke, videbegærlige og, indimellem, også vidunderligt naive unge på først Ry Højskole og siden Rødding Højskole i faget Journalistik & Mellemøsten – en sand fornøjelse for en *old school* skriver, der dermed holdes opdateret og skarp, da de unge ofte stiller kvalificerede spørgsmål, man selv er holdt op med at stille ... Og dét om man sidder i fortrolighed i det israelske udenrigsministerium eller hos Fatah (Palæstinensisk politisk gruppering, red.) inde på Vestbredden. Faktum er nemlig, at jeg gennem årene har haft mere end 25 højskolehold (fra fem til 25 elever pr. rejse) med til Israel og Palæstina i bestræbelsen på at 'hæve horisonten' gennem personlige møder for derigennem at forstå brudstykker af en konflikt, som har martret verden i årtier.

Det har dog selvsagt – forsikringer, moral og meget andet – ikke været muligt at tage højskoleleverne, mens de endnu gik på højskolen, med til Det Hellige Land og over på den anden side af betonmuren, der adskiller israelere og palæstinensere, siden Hamas' terrorangreb den 7. oktober 2023.

I stedet for Tour de Vestbredden har eleverne under deres højskoleophold været på Toud de Vestkysten blandt mennesker fra Indre Mission, kokain-fiskere, Cheminova-problematikker, vindmøller, ulve og Thy-lejrens nuværende ildsjæle – hvis de da ikke var i Kairo og Alexandria for at møde unge egyptere i opposition til en brutal despot og diktator, som vi her i Danmark, uden at tøve, tildeler elefantordner og bevrerter i de kongelige gemakker.

Men med en nylig ændring af Danmarks udenrigsministeriums rejsevejledning blev det dog atter muligt at slæbe en flok dedikerede tidligere højskoleelever med til Jerusalem og omegn – som jeg i øvrigt også gjorde det efter Gaza-våbenhvilen i oktober 2025 og igen i februar 2026 i dagene inden krigen mod Iran atter lukkede luftrummet over Israel.

Derfor sagde jeg prompte ja, da endnu en flok driftige unge fra blandt andet DMJX – hvortil Rødding Højskole har leveret en del 'råstof' gennem årene – spurgte til muligheden for at rejse med til Israel for at følge op på det interessante og afgørende israelske valg 27. Oktober.

Studerende, der af egen fri vilje og lyst ville tjene penge til rejsen for at søge viden, men som af DMJX's undervisere blev mødt med 'trusler' om ikke at blive indstillet til eksamen, hvis de var væk i en uge.

Jeg forsøgte at ringe en tidligere kollega og nuværende prorektor på DMJX op for at høre fra 'hestens egen mund', om dette virkelig kunne passe, men fik aldrig noget svar!

Svaret kunne være, at disse – desværre – ofte 'virkelighedsfjerne' undervisere i journalistikkens ædle metier skal have en opsang, for de burde jo i stedet påskønne og belønne sådanne initiativer med at rejse ud i verden for at møde og tale med mennesker!

Illustreret Bunker har foreholdt kritikken for prorektoren og den faglige ledelse på DMJX. De havde ingen kommentarer.

Har du noget på hjerte; en frustration, kritik eller har du lyst til at deltage i debatten, er du meget velkommen til at indsende et debatindlæg til Illustreret Bunker på illbunker@dmjx.dk

BREV HJEM: Johanna i Grønland

I Illustreret Bunkers nye format, Brev Hjem, giver vi vores medstuderende på udveksling rollen som udenrigskorrespondenter. Det første brev har Johanna Siiger Ejstrud sendt hele vejen fra Grønland til Helsingforsgade.

TEKST: JOHANNA SIIGER EJSTRUD
FOTO: JOHANNA SIIGER EJSTRUD

Nuuk, september 2026

Kære læser. Jeg sidder på mit kollegieværelse i midten af Nuuk. Solen står skarpt ind gennem mit vindue, som man ikke kan se, at jeg har vasket for et par uger siden. Og med lidt god vilje kan jeg se fjorden pyntet med isskosses (et nyt ord jeg har lært) fra min sengekant.

Jeg har været i Nuuk i snart en måned. I starten havde jeg så meget hjemve, at det gjorde fysisk ondt. Jeg savnede min kæreste og vores lejlighed, jeg savnede mine venner og min familie. Jeg savnede at følge med i efterårets processer og mærke det tydelige skel mellem årstiderne. Jeg forestillede mig

elsker at bo i mindre byer og samfund.

I baren mødte jeg Ida Auken, der åbenbart også var på Daddy's (den bedste replik, jeg kunne finde på, var: "nå hvad så, er du oppe og lave noget politik?" = instant cringe). I baren sad også en ung kvinde, som spurgte om ikke hun havde set mig på universitetet til introdagen. Et par dage senere tog hun mig med på nationalmuseet (yay en ven), og når hun kommer tilbage fra en spontan hyttetur og rensdyrjagt (en af de sidste muligheder, inden det for alvor bliver koldt), skal vi ud at vandre i fjeldet. Måske vi kan plukke revlinge- og mosebøllebær<3

Senere samme uge kom Mette Frederiksen og Ursula von der Leyen forbi Nuuk for at mødes med Jens-Frederik Nielsen og underskrive en ny partnerskabsaftale mellem Grønland, Danmark og EU. Jeg vidste ikke, at man kunne melde sig på en pressetur, når

i undervisningen i Arktiske Levevilkår og så KNR's liveudsendelse på en fladskærm i kantinen. Stemningen var svær at aflæse, og den mest udtalte reaktion fra publikum på universitet var en klapsalve efter Jens-Frederik Nielsens tale. Derudover kom vi alle til at grine, fordi skærmen laggede, da Donald Trump kom ind i rummet, hvilket fik hans bevægelser til at se ret komiske ud.

I sidste uge var jeg i Sisimiut. Fem andre fra kollegiet tog med. Vi sejlede i lidt under et døgn med kystfærgen, Sarfik Ittuq. Der var kuling fra nord med 16 m/s, bølgehøjde på tre meter og dønning på to (hvis det ikke siger dig så meget, så betyder det, at de mindre søstærke bør lægge sig ned eller få fat i en papirspose). Jeg fik en søsygetablet af en dame i rygeområdet på dækket og var rimelig veltilpas.

Da det blev mørkt, så jeg nordlyset fra

hundeby igen.

Jeg er lige startet på frivilligt job ved foreningen Sipineq+, der arbejder for at forbedre rettigheder og vilkår for 2SLGBTQIA+ personer (det er ok at google det, hvis du er i tvivl om betydningen<3) i Kallalit Nunaat. Indtil videre har vi indrettet kontoret og gjort det hyggeligt, og nu er min opgave at starte en TikTok-profil op. Jeg vil lave en serie af portrætvideoer. Jeg starter med min roomie på kollegiet, som er fra Upernavik i Nordvestgrønland.

I aftes var jeg til kaffemik i Katuaq med Jens-Frederik Nielsen og Múte B. Egede. Borgere, presse og politikere spiste kage, drak kaffe og bød de hjemvendte velkommen. Folk var rørte, lettede og glade, og det var en stor oplevelse at få lov at mærke stemningen i det rum.

Efter kaffemik tog jeg bussen til den

træerne, der langsomt (men på en måde også hurtigt?) går fra grøn til gul, orange, rød. Her er ingen træer, tænkte jeg, og fokuserede på det negative.

Der var heller ikke så meget andet for mig at lave, end at længes hjem i den første uges tid. Min undervisning, som skulle have startet dagen efter min ankomst, blev rykket næsten en måned frem, og min første rigtige skoledag endte derfor med at være i går. Det var et antiklimaks, som jeg ikke var forberedt på, og jeg havde svært ved at komme ned i gear, nu hvor jeg ikke fik en fast hverdag foræret.

Nå, men det var altså bare i starten. Efter en uges tid, hvor jeg forsøgte at blive stedkendt i byen, tog jeg med nogle af de andre fra kollegiet på bar. Vi tog på 'Daddy's' (ikke spørg mig, hvorfor den hedder det), og drak en fadøl. Her kom jeg i tanke om, hvorfor jeg

sådan noget sker, så da de andre journalister sejlede afsted i tre fyldte både for at følge med i de tre politikeres rundtur i fjorden, stod jeg på kajen og ærgrede mig.

Derefter brugte jeg det meste af dagen på at regne ud, hvor de mon ville komme i land igen, og jeg løb ved et tilfælde ind i deres kortège af biler og besluttede mig for at følge efter dem. Det fungerede, for jeg fandt en anden havn, hvor de, ca. 20 minutter efter jeg ankom, lagde til. Derfor fik jeg med lidt hjælp fra politiet og PET (de viste mig et godt sted at stå udenfor pressens sikrede område) en god mulighed for at hilse på og fotografere de tre politikere. Jeg skal ikke bruge det til noget, men jeg følte mig da meget journalistagtig der.

I går blev endnu en aftale underskrevet. Denne gang en ny sikkerhedsaftale mellem Grønland, Danmark og USA. Vi holdt pause

dækket. Helt uforstyrret af lysforurening og midt på et kulsort hav (som vel teknisk set er en fjord?). Jeg tog selvfølgelig billeder på min telefon, selvom kraftige vindstød anbefalede mig at lade være. Bagefter lagde jeg mig i min køjeseng nederst i skibet, læste i min bog og blev vugget i søvn.

Dagene i Sisimiut gik hurtigt. Jeg var på sejltur og fangede torsk (vi frøs dem ned og tog dem med hjem i kufferten i det lille propelfly til Nuuk) og vandrede i de høje fjelde. Jeg gik en aftentur i baglandet og endte i hundebyen, hvor de ellers okay-nuttede slædehunde var lidt for nærgående til min smag. Det gav lidt de der videoer fra Nordjylland, hvor en ulv følger efter en løber, der er sådan "hey stop ulv", men den følger med alligevel, og pulsen stiger, og man håber på det bedste. De var heldigvis bare nysgerrige, men jeg tror ikke, at jeg går alene ud i en

anden ende af byen hjem til forhenværende formand for parlamentet, Mimi Karlsen. Jeg har købt hendes gamle reststof på Facebook Marketplace. Da jeg kom for at hente stoffet, skulle vi skynde os ind i stuen og se KNR's Qanorooq (tv-avis) færdig. Jeg fik plads på en stol, mens Mimi og hendes mand, Peter, sad i sofaen og så koncentreret på analyserne i fjernsynet. De oversatte de vigtige dele for mig og var tydeligt stolte af deres politiske kollegaers arbejde. Jeg sad og klappede en meget kælen collie, der også var i glimrende humør ovenpå en begivenhedsrig dag.

Jeg begynder at føle, at et semester går alt for hurtigt. Nu er der pludselig en masse at lave, og jeg er først lige ved at finde min plads i det hele.

Takuss<3
Kh. Johanna

I den selvbiografiske debutudgivelse 'Resten er mit' er intet tilsyneladende privat

Discord-besked, notesbogsuddrag og kronikudkast fylder Simone Nilssons farverige bogdebut 'Resten er mit'. Men når det private får så meget plads, melder spørgsmålet sig hurtigt:

Hvad angår det her egentlig os?

Illustreret Bunker har fået tilsendt et "anmeldereksempel" af bogen 'Resten af mit' fra forlaget. Vores opinionsredaktører har læst den, og her følger deres bogkritik.

TEKST: ALBA SØ OLANDER & LAURA KRISTENSEN
FOTO: PR FRA FORLAGET RØD PANDA

Simone Nilsson lukker op for alle tanker og inviterer i et virvar af illustrationer og budskaber skrevet med versaler – så man virkelig forstår, at hun mener det – læseren ind i sit inderste følelseskammer.

Man får indtryk af en fortæller, der har fået for meget og derfor i et kreativt udbrud må få afløb fra det hele, NU!

Hvis man er en af dem, som det, Simone Nilsson skriver, virkelig resonnerer med, kan man garanteret finde værdi i forfatterens ærlighed.

For os andre kan intimiteten i at komme så tæt på et fremmed menneskes inderste virke grænseoverskridende, fordi selvudleveringen føles relativt ubearbejdet.

Simone Nilsson blottet sig selv og sine mindre flatterende sider til et punkt, hvor det føles som at få adgang til hendes dagbog eller ulåste telefon.

Litteratur må gerne være grænseoverskridende, hvis det tjener en større hensigt, men her er det til tider svært at se formålet.

"De almindelige vil ikke forstå en skid af, hvad jeg skriver, men hvis du gør, dig der læser det her, så er jeg også vred på dine vegne [...]"

Den sætning forklarer måske en del, og man kan undre sig over, at den først kommer på side 128 af de 157, for det ændrer hele præmissen.

Bogen er ikke skrevet som *people-pleaser* til et bredt publikum. Den er skrevet til andre selverklærede særlinge, der har mødt nogle af de samme udfordringer i livet som Simone Nilsson har.

Hvad er resten?

Bogen behandler alt fra sårede følelser, kærestebud og andre forholdsvis banale prøvelser i et ungt voksenliv til tungere emner som depression og selvmordstanker.

Problemet er ikke nødvendigvis, at de mere hverdagslige erfaringer fylder, men at de ikke altid løftes ud over deres betydning for forfatteren selv.

'Resten er mit' rummer dog enkelte passager af relaterbar karakter, som i perioder hæver bogen fra selvykens overflade og op i et fugleperspektiv, hvor vi andre også kan være med.

For eksempel da forfatteren brokker sig over, at hendes veninder er forsvundet ind i en tosomhed og glemmer venskabet i svinget.

"Jeg har jo allerede lovet, at jeg vil følge disse veninder til verdens ende – ja helt ind i Dommendagsbjerget i Mordor – og det inkluderer vel desværre også en muremestervilla i forstæderne. Så jeg skal nok følge med, ved Gud, JEG SKAL NOK, men jeg forbeholder mig retten til at beklage mig undervejs – især over min tomme kalender og de besynderligt stille chat-vinduer på min telefon."

Det lyder mest af alt som selvmedlidenhed, men Simone Nilsson har heldigvis selvindsigt nok til at indrømme, at hun inderst inde er misundelig på sine veninder.

Hun erkender endda sit eget hykleri, da hun konstaterer, at hun selv er skyldig i at forlade og glemme andre mennesker.

Det er i passager som denne, at Simone Nilsson med distanceret indsigt i egne tankemønstre løfter den selvbiografiske fortælling fra dagbogsnotater til egentlig refleksion.

Andre gange virker refleksionen mindre meningsfuld, som når Simone Nilsson midt i bogen begynder at kommentere sit eget værk.

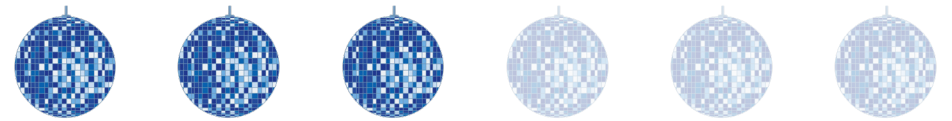
"Jeg har ikke mere at sige nu. Ikke mere at dele. Resten er mit! Hører du?! Jeg skal finde ud af, hvad 'resten' er, og det rager ikke dig!"

Man kan undre sig over, at Simone Nilsson efterfølgende fortsætter med at dele ud af sit liv i yderligere 90 sider. Især når hun på bogens aller-sidste side konkluderende gentager selvsamme parole:

"Resten er mit, deres og det rager – med al kærlighed – ikke andre."

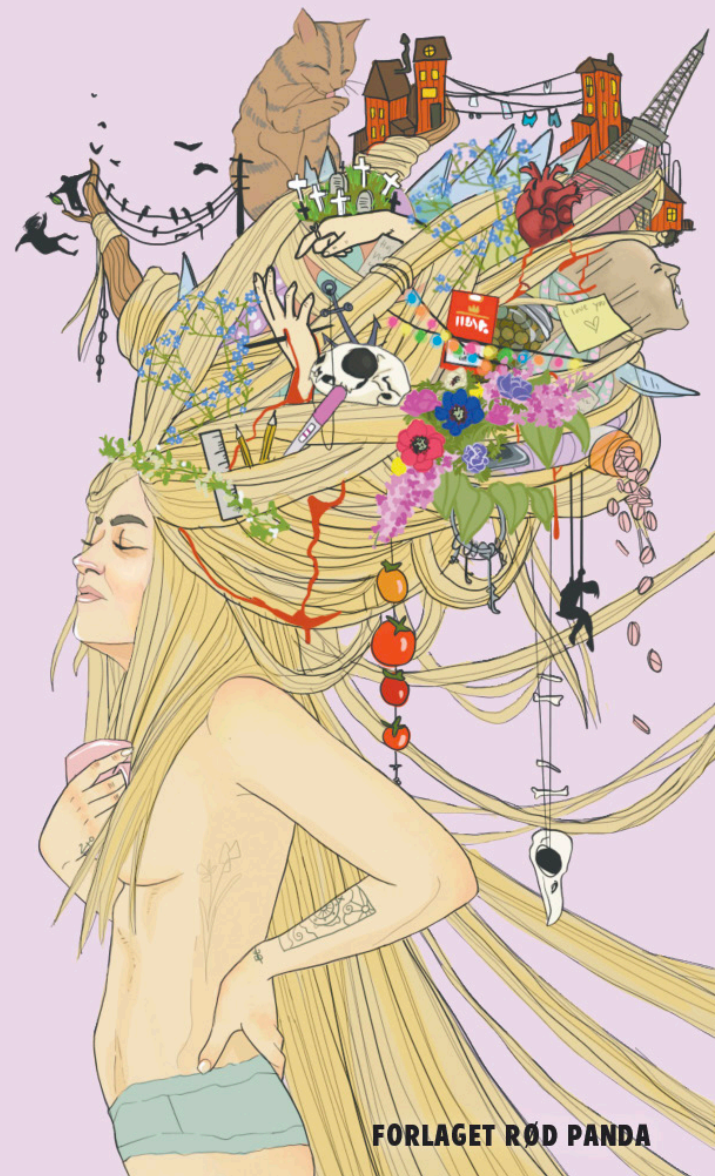
Som læser sidder man tilbage en smule undrende over, hvordan de 156 foregående sider har raget os, og hvad der egentligt er tilbage.

Simone Nilsson må gerne beholde resten selv. Spørgsmålet er snarere, om alt det, hun allerede har delt, overhovedet er løftet langt nok ud over det private til også at blive vores.

RESTEN ER MIT

SIMONE NILSSON

FORLAGET RØD PANDA

I bogen omtales depression og selvmord.

Hvis du er i krise eller har selvmordstanker, er det vigtigt, du taler med nogen.

Kontakt din egen læge, lægevagten eller Livslinien på 70 201 201, hvis du har brug for hjælp.

Ring 1-1-2, hvis situationen er livstruende.

‘Myrepigerne’ viser, at den gode historie godt kan gemme sig i det helt små

Ida Bæk og Nikoline Dalsgaard Sørensen vinder Bunkerprisen for deres projekt, ‘Bliver myren landbrugets tætteste allierede?’. Men processen var langt fra perfekt, researchen trak tænder ud, og de var længe i tvivl om, hvor projektet ville ende. Til Illustreret Bunker fortæller de, hvordan de fandt den store historie i en lille fortælling om en forsker i Skejby, der undersøger myrer.

TEKST: ALBA SØ OLANDER & LAURA KRISTENSEN
ILLUSTRATION: LINNEA KADIJEVIC & SIGRID CONRADSEN NIELSEN

“Fuck. Hvad fanden gør vi?” Det var dét spørgsmål, Ida Bæk og Nikoline Dalsgaard Sørensen stillede hinanden, da de som afslutning på Journalistisk Metode 3 i foråret trak undertemaet ‘innovation’ til deres eksamen i forsvar og bæredygtighed. “Vi gik virkelig i baglås,” husker Ida Bæk. De første dage beskriver de som ét stort og uoverskueligt researcharbejde. For hvor begynder man lige, når man skal finde noget, der både er nyt, bæredygtigt og journalistisk interessant? På et tidspunkt får de den idé, at der må findes nogle forskningspriser, der kan pege dem i en retning. Det ene link tager det andet, og pludselig falder de over Ida Cecilie Jensen, der har forsket i bakterier og svampe fra myrs fodspor. “Det er virkelig et held, at vi fandt hende. Det er ikke, fordi vi bare tænkte: ‘Nu vil vi gerne skrive om myrer,’” fortæller Ida Bæk. De ringer med det samme til Ida Cecilie Jensen, eller Myre-Ida, og allerede dagen efter cykler Ida Bæk og Nikoline Dalsgaard Sørensen ud for at besøge hende i Skejby, hvor hun viser både myrer og de små, men vigtige, myrefodspor frem. Her begynder historien endelig at åbne sig.

Fra myrefodspor til fremtidens landbrug Ida Cecilie Jensen fortæller, hvordan bakterier fra myrernes fodspor potentielt kan bruges i biologisk afgrødebeskyttelse som et alternativ til syntetiske pesticider. Det får Ida Bæk og Nikoline Dalsgaard Sørensen til at spidse ører. Flere medier har allerede skrevet om Ida Cecilie Jensens forskning i myrerne, men næsten ingen har beskæftiget sig med den større historie om biopesticider. “Vi tænkte selv sådan: ‘Hvorfor er der ikke flere, der snakker om det her?’ Det er jo sindssygt smart,” fortæller Nikoline Dalsgaard Sørensen. De begynder at ringe til landmænd, forskere, pesticideksperter og interesseorganisationen Landbrug & Fødevarer. Det, der begyndte med nogle mikroskopiske fodspor, peger pludselig ind i større spørgsmål om pesticider, økologisk landbrug og størrelsen på fremtidens landbrugsudbytte. “Jeg tror, det kom bag på os, hvor stort det her emne var,” siger Ida Bæk. Til en vejledning spørger deres underviser, hvad det egentlig er, de har gang i. “Vi er i gang med at redde landbruget,” svarede de.

“Grib knoglen” Undervejs i processen lærer de to journaliststuderende en masse om myrer og biopesticider, som de aldrig troede, de skulle vide. Men de lærer også, at de mennesker, der ved enormt meget om et specifikt emne, ofte gerne vil fortælle om det. Ida Cecilie Jensen viser sig at være meget villig til at hjælpe og svarer hurtigt, når de ringer med opfølgende spørgsmål eller beder hende dobbelttjekke tekniske detaljer. Det samme gælder flere af de andre kilder, de opsøger. “Jeg tror, det er en fordel at vælge noget meget niche, som nogen synes er det vigtigste i hele verden. Så vil de gerne hjælpe og snakke,” siger Nikoline Dalsgaard Sørensen. Det kan være intimiderende at ringe til en ekspert, en interesseorganisation eller en presserådgiver, erkender hun. Men ofte er det netop sam-

taler med mennesker, der brænder for et område, der sender researchen i en uforudset retning. Deres råd til andre journaliststuderende er derfor ganske enkelt. “Grib knoglen og ring til folk. Det værste, man kan få, er et ‘nej,’” siger Ida Bæk.

Den store historie kan begynde i det små Mens andre arbejder med cyberteknologi, bliver Ida Bæk og Nikoline Dalsgaard Sørensen kendt som ‘myrepigerne’. Men en af deres erfaringer fra projektet er, at et journalistisk emne ikke be-

høver se stort og højtflyvende ud fra begyndelsen. “Det behøver ikke at være revolutionerende for hele verden,” siger Ida Bæk. Det nicherede kan sagtens være et udgangspunkt. Hvis man er vedholdende og tør blive i researchen, selv når den bliver teknisk og uoverskuelig, kan den lille historie vise sig at åbne noget langt større. Det var først, da Ida Bæk og Nikoline Dalsgaard Sørensen tog ud for at se på myrer og høre

om deres fodspor, at de begyndte at forstå, hvordan historien om det lille dyr kan få indflydelse på nogle af de store udfordringer for dansk landbrug. Projektet ‘Bliver myren landbrugets tætteste allierede?’ vinder Bunkerprisen, fordi Ida Bæk og Nikoline Dalsgaard Sørensen viser, hvad der sker, hvis man tør tage et tilsyneladende lille emne alvorligt og researche sig langt nok ned i det til at opdage den store historie.

Kristeligt Dagblad søger en journalistpraktikant

Er du skarp, videbegærlig og velskrivende? Kan du se de store perspektiver i en historie, som de fleste af dine medstuderende overser? Og vil du undersøge tidsånden – kritisk og nysgerrigt?

Så har du chancen for at blive en del af Kristeligt Dagblads dynamiske og ambitiøse redaktion i 12 eller 18 måneder fra den 1. februar 2027.

Vi søger en selvstændig og idérig journalistpraktikant, der både kan tænke i hårde nyheder, baggrundsartikler, debatinterviews og store menneskelige historier. Du får den bedst tænkelige uddannelse, hvor vi giver os tid til efterkritik, løbende drøfter journalistik, og hvor vi lægger vægt på at fastholde et højt presseetisk niveau.

Praktikken på Kristeligt Dagblad er opdelt i fire eller seks moduler på tre måneder pr. redaktion. Vi har praktikanter på følgende redaktioner:

- Indland
- K.dk
- Kirke&Tro
- Liv&Sjæl
- Kultur
- Udland
- Christiansborg

Som journalistpraktikant på Kristeligt Dagblad vil du skrive om alt fra etiske debatter på Christiansborg over politik og religion i en urolig verden til tilværelsens vendepunkter og overgange. Altid med blik for avisens nøgleord: tro, etik og eksistens.

Vi laver kvalitetsjournalistik og har store ambitioner, så derfor stiller vi også store krav til dig. Vi forventer journalistisk engagement og interesse for avisens fokusområder og tilbyder til gengæld, at du får dine gode idéer realiseret på alle de platforme, vi i dag udkommer på – både som tekst og lyd.

I din ansøgning beder vi dig gøre rede for, hvorfor du gerne vil i praktik på netop Kristeligt Dagblad. Vi beder dig også vedlægge eller linke til eksempler på dit journalistiske arbejde.

Vi holder individuelle samtaler onsdag den 28. oktober i Kristeligt Dagblads lokaler på Vimmelskiftet 47, 1161 København K. Dagen begynder klokken 10.00 med fælles oplæg og rundvisning for dem, der har mulighed for at deltage. Dernæst holdes der samtaler. Du vil på forhånd have fået tildelt et tidspunkt for din samtale. Der er mulighed for at opholde sig på avisen, hvis du har ventetid inden din samtale.

For yderligere oplysninger kan du kontakte praktikvejleder Rasmus Enghave Friis: Tlf.: 51 88 92 77 eller e-mail friis@k.dk. Du er også velkommen til at kontakte vores nuværende praktikanter eller chefredaktør Karin Dahl Hansen.

Bunker

At studieværter lader følelserne blive hjemme. Vi lærte nærmest som det første på journalistuddannelsen, at ingen er interesseret i, hvad du som journalist synes om en sag. Så hvorfor føles Deadline mere og mere som en ophedet diskussion over middagsbordet end et kritisk interview? Det er okay at synes, at 'mælkemanden' siger fjollede ting, men du bliver ikke en bedre journalist af at lade det stråle ud af dig.

At sige sandheden (Mads Strange - Du kan godt!) Når politikere med mere eller mindre overlæg fremlægger fuldstændige fejlfortolkninger af undersøgelser, som var det fakta, så bliver den offentlige samtale i bedste fald forskruet og værste fald forpestet.

At stoppe med at bruge influencere som podcastværter (DR) Hvorfor skal Astrid Olsen spørge ind til en eller anden bachelorette-deltagers orgasmer på en public service-kanal?

At mediebranchen i fællesskab sætter en stopper for overforbruget af ordet 'altså' i journalistik. Jeres påstande bliver altså ikke mere korrekte af, at I siger 'altså' tre gange i en sætning. Den holder altså ikke i en argumentanalyse i jeres refleksionsrapport.

At lytte til Røskvas praktik-podcast BetaBlokker. Den giver svar på alle dine praktikrelaterede spørgsmål ... Så kan det være, vi studerende også snart kan finde på andet at snakke om.

At undervisere på DMJX lader deres Zetland-besættelse blive derhjemme. I må snart finde andre solstrålehistorier fra mediebranchen end Peter Aalbæks gudbarns kult.

At stoppe med at tage det ledige standpunkt. Det er ledigt af en grund. Af samme årsag: At stoppe med at lege djævlens advokat.

At følge Jan E. Jørgensen på Instagram. Han er mere underholdende, end man skulle tro. PS han følger måske tilbage.

At KaJ skal justere budgettet, så de ikke bruger 19.000 kr. på pizzaer. Punktum.

At se eller gense Absurdistan + DR
at lave et ordentligt
satire-flagskib

h l b a n e a r